

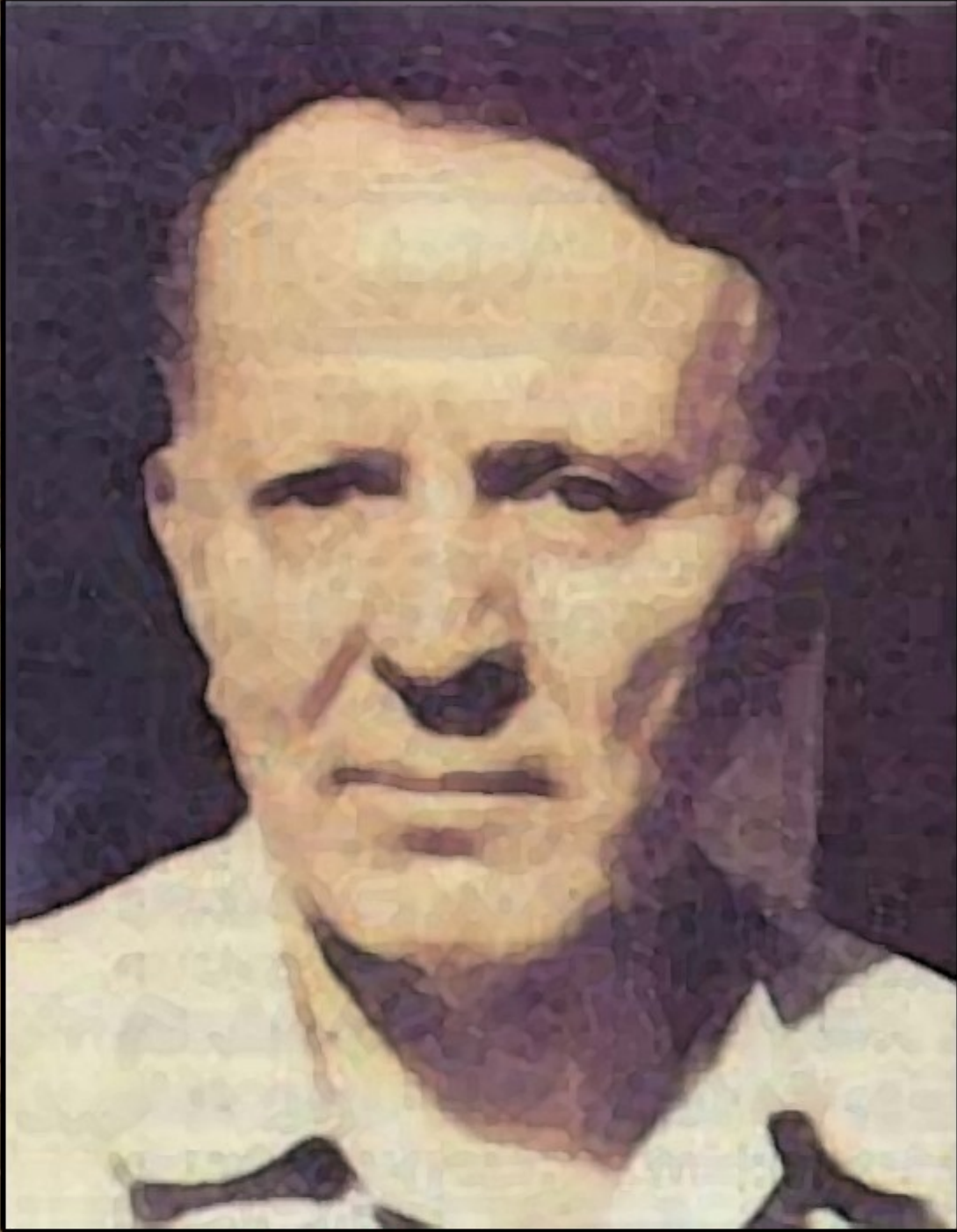
BOZKURT

TÜRKÇÜ DERGİ

MAYIS-HAZİRAN 2006
28. SAYI

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

3 MAYISI KUTLADIK

Adalar Denizinden Altayların daha ötesine kadar bütün Türk gençliğine....

Yer bulmasın gönlünde ne ihtiras, ne haset.
Sen bütün varlığına yurdumuzun malısın.
Sen bir insan değilsin; ne kemiksin, ne de et;
Tunçtan bir heykel gibi ebedi kalmalısın.

Izdırap çek, inleme... Ses çıkarmadan aşın.
Bir damlacık aksa da, bir aczdır göz yaşın;
Yarı yolda ölse de en yürekten yoldaşın
Tek başına dileğe doğru at salmalısın.

Ezilmekten çekinme... Gerilmekten sakın!
İradenle olmalı bütün uzaklar yakın,
Dolu dizgin yaparken ülküne doğru akın
Ateşe atılmalı, denize dalmalısın.

Ölümlerden sakınma, meysus olmaktan utan!
Bir kere düşün nedir seni dünyada tutan?
Mefkuresinden başka her varlığı unutan
Kahramanlar gibi sen, ebedi kalmalısın...

Sen ne elde ve dilde gezen billur bir sağrak,
Ne de sıska bir göğüse takılan bir çiçeksin;
Senin de bu dünyada nasibin var: Savaşmak!..
Kayalarla güreşip dağlarda öleceksin.

Yoldaşlık ederekten gökte güneşle, ayla
Aşarsın tepe, ırmak; yürürsün ova, yayla...
Hayata ne biçimde geldinse bir borayla
Daha sert bir kasırğa içinde biteceksin.

Kızıl Elma uğrunda kılıç çekince kından
Bahtiyarlık denen şey artık geçmez yakından;
Mesut olup gülmeyi sök, çıkar hatırından.
Belki öldükten sonra bir parça güleceksin.

Yüz paralık kurşunla gider "Hayat" dediğin;
"Tanrı Yolu" uzaktır; erken kalk, sıkı giyin.
Yazık, bütün ömrünce o kadar özlediğin
Güzel Kızıl Elma'na varmadan öleceksin.

Belki bir gün çöllerde kaybedersin eşini,
Belki bir gün ağlarsın kaçtı diye karına.
Işıksız kulübende boranın esişini
Dinleyerek çıkarsın bir ümitsiz yarına.

Gün olur ki mertliğin uğrar kahpe bir hınca;
Namert bir el arkandan seni vurur kadınca;
Bir gün sabrın tükenir... Silahını kapınca
Haykırarak çıkarsın yurdunun dağlarına...

Hayatın kamçısıyla sızar derinden kanlar,
Senin büyük derdinden başkaları ne anlar?
Vicdanını Paris'e, Moskova'ya satanlar,
Küfür diye bakarlar senin dualarına.

Hey arkadaş! Bu yolda ben de coşkun bir selim,
Beraberiz seninle, işte elinde elim.
Seninle bu hayatın gel beraber gülelim
Ölümüne, gamına, tipisine, karına...

Atandan kalmış olan kılıcı iyi bile,
Onu bütün gücünle vuracaksın çağında.
Savaş...Bunun tadını ey Türk sen bulamazsın,
Ne sevgili yanında, ne baba ocağında.

Savaşmaktan kaçınır, kim varsa alnı kara;
Kan dökmeyi bilenler hükmeder topraklara...
Kazanmanın sırrını bilmiyorsan git, ara
"Çanakkale" ufkunda, "Sakarya" toprağında.

Siyasette muhabbet... Hepsi yalan palavra...
Doğru sözü "Kül Tegin" kitabesinde ara...
Lenin'den bahsederse karşında bir maskara
Bir tebessüm belirsin sadece dudağında.

Yatağında ölmeyi hatırından sök, çıkar!
Döşegin kara toprak, yorganındır belki kar...
Sen gurbette kalırsan, ben ölürsem ne çıkar?
Ruhlarımız buluşur elbet Tanrıdağı'nda...

Mukadderat isterse seni yoldan çevirsin,
Sen hele bu yollarda yıpranarak aşın da,
Varsın bütün ömrünce bir an nasip olmasın
Yorgunluğunu gidermek serin bir su başında.

Bir gülüşten ne çıkar, ne çıkar ağlamaktan?
Kullar kancıklık eder, bela bulursun Hak'tan.
Gün olur ki bir yudum su ararsın bataktan,
Gün olur ki bir tutam tuz bulunmaz aşında.

Bir çığ gibi yürürsün bir lahza durmaksızın,
Bir ilahi kaynaktan geliyor çünkü hızın.
Duygular ölmüştür... Tapınılan bir kızın
Bir füsün bulamazsın gözlerinde, kaşında.

Iztırabı kanına kat da göz kırpmadan iç!
Varsın gülsün ardından, ne çıkar, bir iki piç...
Bu varlık dünyasında yalnız senin hiç mi hiç
Bir şeyin olmayacak... Hatta mezar taşın da...

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi
HAZİRAN 2006
Yıl: 3 Sayı: 28

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU
ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN
oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ
İlhan KURTKAN
Ahmet KÜÇÜKEL
Atilla İDİL
Salih KERKÜKLÜ

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova
Kazakistan: Fazılbec Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: Milli (Ulusal)
Egemenlik

4 GENÇLİK ve AHLÂK H.Nihal ATSIZ

11 3 MAYIS'IN MÂNÂSI Nejdet SANÇAR

5 LAİK CUMHURİYETE SALDIRI EL BİRLİĞİ DERNEĞİ

13 İRAN NE YAPIYOR? Yağmur KAĞAN

6 BİR İNSANLIK HAKKI: TURANCILIK Tuğrul ALTAYLI

14 BATI EMPERYALİZMİ, ORTADOĞU ve TÜRKİYE'YE YÖNELİK TEHDİT ODAKLARI Dr. Abdullah MANAZ

7 KISSADAN HİSSE Oğuz KARAHAN

26 TÜRKÇÜ TURANCILAR FİKİR OTAĞI

8 KOSOVA TÜRK LÜĞÜ Atilla İDİL

9 TAYYİP BUNU DA YIRTSIN! Tolunay KUTOĞLU

10 BİZ SAVAŞA HAZIRIZ! YA SİZ? Altay GÖKBÖRÜ

GENÇLİK ve AHLÂK

■ H. NİHAL ATSIZ

Milletlerin temeli ahlâktır. Ordu, bilgi, teşkilât gibi şeyler ahlâktan sonra gelir. Gerek Türk milleti olsun, gerek başka milletler olsun, ahlâkça yüksek oldukları zaman büyümüşler, ahlâk sağlamlığı bozulduğu zaman da çürüyüp dağılmışlardır. Roma, İran, Bizans, İspanya'daki Gotlar, Araplar ahlâklarının bozukluğu yüzünden devrildi. Türk tarihinde geçirilen sarsıntıların baş sebebi de ahlâkın gevşemesidir. Her ne kadar bu gevşeme Türkümsüler, Dönmeler ve Devşirmeler yüzünden olmuşsa da, yine aynı sebepler ve aynı sonuçlar apaçık görülmektedir.

Bir milletin, özellikle gençliğin ahlâkı önemlidir. Çünkü milletin mukadderatı söz konusu olduğu yerlerde, onlar iş görecekler, kan dökeceklerdir. Gençlik, kendini saran maddî ve manevî çevrede ahlâk disiplini, ahlâk örnekleri görürse, ahlâksızlığın daima ezileceğinden emin olursa o zaman kendisi de sağlam ahlâklı olarak yetişir. Fakat gençlik, kendisine sözle ahlâkî telkin yapıldığı halde rüşvet, iltimas, dalkavukluk, haksızlığın hâkim olduğunu görürse, işte o zaman onda ahlâk buhranı başlar.

Gençler, en çok öğretmenlerini örnek diye alırlar. Öğretmen gevşek veya ahlâksız oldu mu, gençte ilk tepkiler başlar ve bu tepkiler her şeyi inkârâ kadar gider. Öğretmen, ahlâk bakımından mükemmel bir insan olmalıdır. Yani seçkin bir zümreden olmalıdır. Halbuki bizde herkes öğretmen olmuştur. Ne ilkokul öğretmenleri için, ne de ortaokul ve lise öğretmenleri için bir karakter seçimi yapılmamıştır. Yalnız gerektiği zaman bir yoklama yapılmış, onda da çok kere haksızlık olmuştur. Kim daha çok veya kuvvetli tavsiye mektubu getirmişse, sınavı o kazanmıştır.

Bu sınavlar hakkı ile yapılsa bile bu kadarı yeter mi? Öğretmen olacak gençleri soy, karakter, aile bakımlarından gözden geçirmek gerekmez mi? Hattâ öğretmen olacak bir gencin soyu, bilgisinden daha önce gelmez mi? İşte bu önemli nokta tamamiyle ihmal olunmaktadır. Askerî okullara girecek öğrencilerin nasıl Türk soyundan

olması şartsa, öğretmenlerin de Türk soyundan olması öylece şart olmalıdır. Bundan başka, ahlâkî özellikleri nedir, bazı zayıf tarafları var mıdır, öğrenci gözünde gülünç bir tip midir, bütün bunlara da dikkat edilmelidir. Halbuki bunlara hiç dikkat olunmuyor ki, sonucun ne olduğu meydandadır. Gençlik, ahlâkî bir çevre içinde yaşamalıdır, dedim. Gençlik okulda, hayatta, sinemada, kitapta, pilâjda, sokakta, vapurda, sporda daima ahlâkın hâkim olduğunu görmelidir. Gevşek bir öğretmen, kötü bir film, zararlı bir kitap, bir pilâj kepezeliği, sinsî bir yazı bazen herhangi bir gencin bu toplum için kaybolmasına sebep olabilir.

Türk gençleri, millete kötülük edenlerin tepelendiğini, büyüklere heykel dikildiğini görmelidir. Türk gençliği ata yadigarı olan sebillerde rakı satıldığını, sinemalarda şehvet uyandıran filmler gösterildiğini, sağlık koruma yeri olan pilâjlarda türlü kepezelikler yapıldığını görmemelidir. Öğünçleri inkâr eden, yalancı ülkülerin propagandasını yapan, aileyi baltalayan yazı, roman, makale okumamalıdır. Yoksa yalnız telkin vermekle, öğüt vermekle iş bitmez.

Millî ahlâkın mezbahası olan bar, meyhane, balo gibi yerler ve güzellik kraliçesi seçimi gibi rezaletler Türkiye'de yasak edilmelidir. Medeniyet bunlar değildir. Bunlar medeniyetin kanalizasyonlarıdır.

İstanbul'un seyyah şehri olmasını isteyenler, bunun ahlâkımızda açacağı yaraları düşünmüyorlar. Seyyah şehri demek, bir alay yabancı ve ahlâksız zenginin keyfini yapmak için açılmış sefahat ve fuhuş yuvaları ile dolu şehir demektir. İstanbul'a para yemek, sefahat ve ahlâksızlık yapmak için bir sürü budala milyoner değil, eski tarihî eserlerini görmek için ciddî bilim adamları gelmelidir. Yabancı milyoner sefahat yaparken kaç tane Türk genci onları kıskanarak kendisini girdaba atacaktır, hiç düşünüyor mu?

Sözün kısası: Kendimize dönelim. Ahlâk, edebiyat, musiki, giyim, zevk, yemek, eğlence,

hukuk, aile, görenek, gelenek ve her şeyde millî olalım.

Milliyetçi dergiler ortalığı kapladıktan sonra, o paçavra gibi komünist şiirleri (!) ortalıkta azaldı. Bir de şu caz denilen zenci musikisi, balo denilen Avrupa rezaleti, bar denilen Amerikan

kepazeliği kalksa; hele şu tercüme kanunlar yerine millî örf ve ahlâkımızdan alınmış yasalar yapılsa, yani tam mânasıyla millî olsak, ne olur biliyor musunuz? Yine dünyanın birinci milleti oluruz. 2 TEMMUZ 1942

LAİK CUMHURİYETE SALDIRI

■ EL BİRLİĞİ DERNEĞİ

Büyük Türk Milleti; Danıştay 2nci Dairesi Hakimlerine karşı yapılan alçakça saldırıyı nefretle kınıyoruz. Temeli yüksek Türk Kültürüne dayanan, Türkçülük düşüncesi üzerinde yükselen, Türk Milletinin kan ve gözyaşları ile kurulan laik sosyal Türk Cumhuriyetine karşı yıkıcı-kürtçü-şeriatçı saldırılar son zamanlarda yoğunlaşmıştır. Türk Milleti adına yargılama erkini elinde bulunduran Türk hakimlerine karşı yapılan saldırı hadisenin ulaştığı korkunç boyutu gözler önüne sermiştir. ABD ve AB destekli bölücü-kürtçü-şeriatçı grup, destekçilerinden aldıkları talimatlarla Anadolu'yu Türk Milletine mezar yapmaya yemin etmişlerdir. Bütün dünya bilsin ki, Türk Milletine hiç kimse mezar kazamaz. Türk milleti kendisine mezar kazanları kazdıkları mezara gömecektir.

Bugün televizyonlarda yer alan saldırganın ülkücü olduğu yönündeki haberler düşündürücüdür. Gazetelerde yer alan haberlere göre saldırgan polis kayıtlarına göre öğrenciyken Türk-İslam sentezcisi Nizam-ı Alem grubundandır. En başta düşünmesi gereken de Ülkü Ocakları genel Merkezi ve MHP genel başkanının bizzat kendisidir zira her ne kadar "Nizam-ı Alemci" olarak adlandırılan grup seneler önce MHP ve Ülkü Ocaklarından kopmuş olsa dahi Türkçülerin yıllardır yaptıkları bütün uyarılara rağmen hala ülkü ocaklarında gençlere şeriatçı-gizli kürtçü "Seyid Ahmet Arvasi'nin", şeriatçı Necip Fazıl'ın kitapları okutulmaktadır. Atatürk'ün Büyük Nutku ve Nihâl Atsız'ın kitapları ile yetişen gençlerin bu tür işlere kalkışmayacakları muhakkaktır.

Saldırgan, Bingöl'ün Kığı ilçesine bağlı Nacaklı Köyü 1977 doğumludur ve Ankara'da da Hizbul Tahrir davasına girmiş bir avukat olarak bilinmektedir. Daha bir kaç gün önce "türban" konusundaki kararı için Danıştay'ı yerden yere

vuran Başbakan, Meclis Başkanı, bazı Bakanlar ve bazı AKP Milletvekilleri ve Hakimleri birinci sayfadan hedef gösteren VAKİT Gazetesi, bu olayda birinci derecede suçludurlar. Hesabını vermelidirler. Gelenen bu noktada alınması gereken tedbirler şunlardır:

- **Cumhurbaşkanı bu meclisin seçmesine engel olunmalıdır. Bunun için de TBMM derhal 2006 yılı Kasım ayı içerisinde yapılmak üzere erken seçim kararı almalıdır.**
- **Milli Eğitim'de kürtçü-şeriatçı kadrolaşmanın mimarı Millî Eğitim Bakanı ile İç İşleri Bakanı derhal görevinden alınmalıdır.**
- **İmam Hatip okulları bütün Türkiye'de sayıları yirmi ile sınırlandırılmak suretiyle geri kalanları normal liselere dönüştürülmelidir.**
- **Emniyetteki Fethullahçı yapılanma derhal dağıtılmalıdır.**
- **Yeni kurulacak üniversitelerde kürtçü-şeriatçı yapılaşmaya izin verilmemelidir.**
- **İdam cezası yeniden getirilmelidir.**
- **Türkçe'nin dışındaki dillerde kürtçe vs. bütün yayınlar derhal durdurulmalı ve yasaklanmalıdır.**
- **Şeriatçı-kürtçü propagandalar yasaklanmalı ve düşünce kapsamında değerlendirilmeyerek cezalandırılmalıdır.**
- **Avrupa Birliği ve İMF ile bütün görüşmelere derhal son verilmeli ve tüm ilişkiler kesilmelidir.**
- **Kuzey ıraktaki kürt devleti oluşumuna süratle müdahale edilmeli ve ortadan kaldırılmalıdır. Irak'ta Türkmenlere sahip çıkılmalıdır.**
- **Türk Devlet ve Toplulukları ile ilişkiler geliştirilmeli ve kalıcı hale getirilmesi için "Türk Ortak Pazarı" derhâl kurulmalıdır.**

Büyük Türk Milleti; Atalarının can ve kan pahasına kurduğu laik Türk Cumhuriyetine ve Cumhuriyetin kazanımlarına sahip çıkmak

konusunda en az kürtcü-şeriatçılar kadar cesur olmalısın. Aksi halde yok olup gidersin. Ayrıca; AKP içindeki Türk soylu ve vicdanında vatan sevgisi, millet duygusu bulunan vekillere sesleniyoruz: Hükümet ve AKP tarafından Türk Milletine karşı işlenen ağır suçlara alet olmamak

için derhal partinizden istifa ederek safınızı belli ediniz. yoksa yarın çok geç olacak ve suç ortağı olarak Türk Milleti önünde hesap vereceksiniz.

Büyük Türk Milleti; mukadderatına sahip çık...
EL BİRLİĞİ DERNEĞİ www.elbirligidernegi.org

BİR İNSAN HAKKI: TURANCILIK

■ TUĞRUL ALTAYLI

Turancılık düşüncesi ortaya çıktığından beri çeşitli açılardan düşünülmüş, hakkında çeşitli yorumlar yapılmıştır. Genelde siyâsî, ekonomik, coğrafi kültürel açıklardan ele alınan Turancılık, insan hakları ve özgürlük açısından pek ele alınmamıştır.

Binlerce yıldır, binlerce millet yaşamıştır dünya üzerinde. Kimisi kültürel evrim sürecinde geride kalmış ve yok olmuştur. Asurlular, İnkalar, Aztekler böyle milletlere örnek olarak verilebilir. Kimisi de bu evrim sürecini hızla kat etmiş ve dünyada önemli olaylara imza atmıştır. Türkler, Romalılar, İngilizler, Fransızlar böyle milletlerdir.

Milletlerin yapısı incelendiğinde, birleşmeye yatkın milletlerin nasıl ayakta kaldıkları, büyük başarıları imza attığı görülecektir. Bunun zıttı olarak da, birleşmeye yatkın olmayan milletlerinde nasıl yok olup gittiği veya başkalarına köle oldukları.

* * *

Araplar, birleşmeye yatkın olmayan dünyadaki belli başlı milletlerden biridir. Bundan dolayı da sürekli olarak yaşadıkları iç savaşlarla güç kaybetmektedirler. Bugün Irak'ta ve Filistin'de yaşanan olaylar, Arapların sosyolojik özellikleri ile yakından ilgilidir. Tarihlerinde sadece Hazreti Peygamber döneminde birlik olabilmış olan Arapların, birlik olma konusundaki yetenekleri ortadadır. "Millet" olma aşamasına henüz gelememiş olduklarını gözler önüne seren olaylardan dolayı, gelecekteki dünyada Arapların yeri pek yok gibidir.

Kişilerin millet üyeliğinden önce, aşiret üyeliğini; liderlerinde millet liderliğinden önce, aşiret liderliğini düşündükleri bir yapıda, böyle bir milletin ayakta kalma şansı yoktur. Peki, bu sadece Araplara has bir durum mudur? Hayır.

Ortadoğu'nun diğer bir etnik topluluğu olan Kürtlerde böyle bir yapıdadır. Kürtlerdeki durum Araplardakinden daha da ağırdır. Zirâ kültürel yapılarındaki parçalanmışlığında etkisi ile Kürtler, paramparça bir durum sergilemektedir. Araplardaki aşiretler arası çatışmalar, rekabetler, Kürtlerde aileler arasına dönüşür. Zaten her aşiret birbiri ile düşmanken, aşiret içinde ailelerde birbirine düşmandır. Bu durumda bize Kürtlerin, yakın gelecekte tamamen silineceklerini göstermektedir.

Günümüzde Amerikan emperyalizminin kuklası olmaları dolayısıyla güçlenebilir diye endişe edilen Kürtler, yapıları bakımından "asla" millet olamayacaklardır. Millet olamayan etnik toplulukların ise sonu bellidir. Ya çevrelerindeki büyük güçler tarafından başları bir daha kalkmayacak şekilde ezilecekler ya da çevrelerindeki milletlerin içerisinde asimile olacaklardır.

* * *

Peki, ya biz Türkler? Bizim durumumuz ne olacak? Türkler, tarihleri boyunca dünyada etki yaratmış, kimi zaman dünyanın süper gücü olmuş, dev, emperyal devletler kurmuş; kimi zamanda emperyalizmin bütün kollarına karşı tek başına mücadele ederek, insanlığı kurtarmıştır.

Birleşmek milletlerin en doğal hakkıdır. Ancak nedense bütün milletlerin böyle bir hakkı varken, bu hak Türklerle tanınmaz. Hatta ülkemizdeki bir takım Kürtcü-solcular, İspanyol İç Savaşı'ndaki cumhuriyetçilerin kullandığı "*Birleşmiş halk, en büyük güçtür*" sözünü, "millet olmayan" Kürtler için kullanmaktadırlar. Burada halktan kastettikleri, Kürtlerin tamamıdır. Yani Pan-Kürdist bir söylem kullanırken, kimse onlara bu yanlıştır, insanlık dışıdır dememektedir.

Turancılık, Türk milletinin en doğal insan haklarından biridir. Ancak ne yazık ki, uzun yıllardır, Türklüğü unutturulmaya çalışılmış olan Türk milleti, bu hakkından vazgeçmiş veya unutmuş gibidir. Oysa Turancılık, hem bir insan hakkı olmakla birlikte, Turancılığa karşı çıkmakta insan haklarına karşı çıkmaktır.

Ülkemizde Turancılığa karşı çıkanlar, yıllardır, Türklerin Anadolu'da var olduklarını ileri sürmektedirler. Her ne kadar SSCB'nin dağılması ve Doğu Türkeli'ndeki Türklerin tekrar bağımsız olması ile birlikte, bu söylemlerinde değişiklik yapmış olsalar da, Kafkasya ve Doğu Türkeli'ndeki Türkler için "Türk" tanımı yerine Kazak, Kırgız, Özbek, Türkmen, Azerî gibi tanımları tercih etmektedirler.

Şimdi bakalım. Bir insanı, milletini özgürce açıklama hakkından nasıl mahrum edersiniz? Bu hakkı size kim vermiştir? Anadolu yerine Kazakistan'da doğdu diye, bir insanı Türklükten nasıl çıkarırsınız?

Gerçi bu sözleri artık bıraktılar. Çünkü insanlar, Türkiye dışında da Türklerin yaşadığını, hem de az sayıda değil, yüz milyonlarca Türk'ün

yaşadığını öğrendi. Ne yapacaklar? Bu sefer, kendilerince bir "Türk" tanımı üretmeye çalışıyorlar. Masa başlarında, yabancı istihbarat servislerinin odalarında yarattıkları masalları, millete kabul ettirmeye çalışıyorlar.

Aslında tüm bunların kökeninde, artık klasik bir hâl almış olan Türk düşmanlığı yatmaktadır. Neredeyse dünyanın tüm milletleri, gizli veya açık Türk düşmanlığı yapmaktadır. Bu durum ise bize gerek Batı'nın, gerekse de Doğu'nun durumunu gözler önüne sermektedir. Sürekli demokrasi, insan hakları ve özgürlük diyen Batı'nın gerçekte hiçte öyle olmadığını görmüş oluyoruz. Doğu'nun bu konuda durumu zaten belli. Ancak sıkışınca Türkler gelsin, bizi kurtarsın gibi sözlerinin arkasındaki yapıyı da görmüş oluyoruz. Tüm bunları gördüğümüzde de, "Ne Doğu, ne Batı. Yok, aslında birbirlerinden farkı" diyebiliyoruz.

Turancıyız. Bu bizim en doğal hakkımız. Yaşamak için, Türklüğümüz için, her şeyimiz için Turancıyız. "Ellerin birliği için El'in birliği, El'in birliği için El birliği" dediğimiz için Turancı'yız.

YOLLARIN SONU

Bugün yollanıyorken bir gurbete yeniden
Belki bir kişi bile gelmeyecektir bize.

Bir kemiğin ardında saatlerce yol giden
İtler bile gülecek kimsesizliğimize.

Gidiyorum: Gönlümde acısı yanıkların...
Ordularla yenilmez bir gayiz var kanımda.
Dün benimle birlikte gelen tanıdıkların
Yalnız bir hatırası kaldı artık yanımda.

Yufka yürekliyle çetin yollar aşılmaz;
Çünkü bu yol kutludur, gider Tanrı Dağı'na.
Halbuki yoldaşını bırakıp dönenlerin
Değişilir topu da bir sokak kaltağına.

İster düşün... Kendini ister hayale kaptır...
Uzar, uzar, çünkü hiç sonu yoktur yolların.
Bakarsın aldanmışsın, gördüğün bir seraptır
Sevimli bir hayale açılırken kolların.

Ey doğunun alnımı serinleten rüzgarı!
Ey karanlıkta bana arkadaşlık eden ay!
Arzularım bir oktur, aşar ulu dağları,
Düştüğü yer uzakta dilek adlı bir saray.

O sarayda bulunca Tanrılaşan erleri
Artık gözüm arkaya bir daha dönmeyecek.
Hepsi sussa da "Kür Şad" uzatarak elini:
"Hoş geldin oğlu ATŞİZ, kutlu olsun" diyecek

ATSİZ

KISSADAN HİSSE

■ OĞUZ KARAHAAN

oguz@turan.tc

Türkçülük, kaynağını Türk tarihinin derinliklerinden ve asil Türk milletinin yüksek karakterinden almış bir ülküdür. Binlerce yıllık süreç içerisinde, Türk milletinin gen havuzunda toplanarak gelecek nesillere aktarılan bir bilgi ve kültür birikimidir. Türkler için tek doğru yoldur.

Türkçülük, yürünmesi zor bir yoldur. Tavizsiz ve boyun eğmez yolcular ister. O yolda belki yorulmak da güzeldir ama Türkçülük yolu, yorulanları taşıyamaz. Yorulmak; idealizm eksikliğinin, korkaklığın veya tembelliğin işareti olarak kabul edilmiştir. Türkçülük yolunda ilerlemeye and içmiş bir kişide bunlar bulunamaz.

Bir de, o yolda yürümesine müsaade edilemeyecekler vardır. Ağızlarından "Türkçülük" sözü eksik olmadığı halde,

ağızlarıyla kuş dahi tutsalar Türkçülerden kabul göremeyecek olanlar...

Soy özürülleri zaten baştan eliyoruz. Bunun haricinde; fikrî sapkınlık, ikiyezlülük, fesatlık, para-güç ve makam ihtirası, dedikoduculuk, yalancılık ve sair hareketleri ile Türkçülerin yürüyüşüne leke düşürenler, alelade bir kişi değil de Oğuz Kağan'ın öz torunu bile olsalar Türkçü kabul edilemezler. **Türkçüler arasına ikilik sokmaya çalışan, safi bozmaya çalışan bozguncu taifesini de bu kapsamda değerlendirebiliriz.**

Kendilerine duyulan güveni kötüye kullananlar, dahası o güvene layık olduklarını göstermelerini beklediğimiz ilk anda -ilk sıkıntı ve ilk zorlukta- yan çizenler, ikili oynayanlar, özlerini başka

merkezlere satmış olanlar ve “**cin olmadan adam çarpmaya kalkanlar**” bizim gözümüzde lağım faresinden bile daha aşağıdır.

Türkçülüğe ilgisini fark ettiğimiz herhangi bir kişiye ilk olarak neyi tavsiye ediyoruz? Yolbaşçımız Atsız Beğ’in o muhteşem eseri Bozkurtların Ölümü’nü değil mi? Yalnızca yeni başlayanlar değil, pek çok kıdemli Türkçü de “iman tazelemek” için otuzuncu veya ellinci, belki de yüzüncü kez Bozkurtların Ölümü’nü okumuyor mu?

Pekiye, **yukarıda lanetlediğimiz eylemlerin herhangi birini, o romandaki bir tek Türk’te görebilir misiniz?**

Hayır, göremezsiniz.

O kötü özelliklerin Türk’te bulunmayacağını mutlak şart olarak kabul etmişken, kendini Türkçü olarak ifade eden biri nasıl olur da o bayağılıkları nefsinde barındırır?

Barındıramaz. Barındırıyorsa demek ki Türkçü değil, taklitçidir.

Hazır yeri gelmişken soralım: **O kabul etmediğimiz nitelikleri nefsinde barındıran bir kişiyi, Türkçüler kendi gruplarında veya kurumlarında barındırabilir mi?**

El cevap: Barındıramaz.

Madem öyle, bir soru daha soralım: **Öyle bir kişiye selam verilir mi, selâmı alınır mı?** Zinhar, caiz değildir.

Öyle bir kişiye nasıl tavır takınılmalıdır?

Üye kayıt defterinden telefon rehberine kadar bütün defterlerden adı silinmeli ve müstahak olduğu muameleye –lağım faresinden tiksindiğimiz gibi- tâbi tutulmalıdır.

Müsaade buyurulursa, son bir soru soralım: Öyle bir kişi hakkında “içince kendini kaybediyor”, “bir cahillik etmiş, şimdi çok pişman” veya “aslında iyi çocuktuk, bakma şahsî hırslarının kurbanı oldu” türünden ifadeler kullanılabilir mi? Cevabı yıllar önce Atsız Beğ söylemiş. Yufka yürekliğin alemi yok... **Bozguncular saf bozmaya uğraşırken; Türkçüler, oluşması için büyük emek sarf edilen safı sıklaştırmalıdır.**

Tanrı Türk’ü Korusun!

KOSOVA TÜRK LÜĞÜ

■ ATİLLA İDİL

Bazıları “Suyun Ötesi” derler...

Akılları sıra o toprakları ve o topraklardan gelen soydaşlarımızı küçümsemek amacıyla!..

Bunu söyleyenler, ellili ve altmışlı yıllarda herkesi Türklükten çıkarmaya çok meraklı olan, her konuşmasına –haşa – “Kahpe Temur!” diye başlayana ve bugünkü Türkiyecilerin fikir babası olan Nurettin Topçu’nun çömezleri olan ve ne kadar ilginç(!)tir ki, bugün bir kısmı AKP’de, bir kısmı da MHP’de koltuk kapabilmiş olan sivri zekalılar topluluğudur.

İşte bu bahsi geçen kıt zekalıların tabiri ile “Suyun Ötesi” yani Balkanlar, bugün, yaşanan o kadar katliamlara, soykırımlara ve göçlere rağmen, Türklüklerini inatla koruma uğraşısı içerisindeki soydaşlarımıza vatan olmayı sürdürmektedir. Bundan 20-25 yıl öncesinin okul

kitaplarında “Üsküp’ten yola çıkan ve Türkçe bilen bir kişi, Doğu Türkistan’a kadar hiçbir zorluk çekmeden gidebilir!” ibaresi geçmekteydi. Bu doğu fakat eksik bir ifadedir. Çünkü Türklüğün batı uç beyleri Kosova’da yaşamaktadır.

İşte bu Uç Beyleri, sayıca az olmalarına, etraflarında bulunan Sırp ve özellikle Arnavutlardan sürekli eziyet görmelerine rağmen bugün dimdik ayakta ve Türklüklerini müdafaa için her şeyi yapmaktadırlar. Kosova Türk Araştırmaları Derneği tarafından, Prizren’de, Şubat-2002’de yayınlanmaya başlayan, Araştırma Bilim Dergisi “Medeniyet”, Kosova Türklerinin geçmişten bugüne kadar bölgede bıraktığı izlerin araştırılması, gerek Kosova ve gerekse de, başta Türkiye olmak üzere, dünya Türklüğüne tam manasıyla tanıtması açısından son derece yararlı

olmuştur. Ayrıca bugün, Kosova Türkleri'nin çıkarmakta oldukları "Yeni Dönem" gazetesi de, ülkede yer alan Türklerin nefes almasını sağlamıştır. Son derece kısıtlı imkanlarla yapılan bu yayım faaliyetlerine, en kısa zamanda Televizyon yayını da eklenirse, yalnız Kosova Türkleri için değil, Balkanların her köşesinde yaşayan ırkdaşlarımız için de çok fayda getireceği kesindir. Ama...

Ama'sı, her zaman olduğu gibi işin gelip Türkiye'ye dayanması! Türkiye'nin, Turan'ın her köşesine olduğu gibi, Kosova'da yaşayan ve Sırp-Arnavut-NATO üçgenine sıkıştırılan soydaşlarımıza gereken ilgiyi, hiç vakit kaybetmeden, göstermesi gerekmektedir.

İtalya, bizim eski köleler olan Arnavutları, ta Mussolini döneminden beri kendi kölesi olarak gördüğünden ve gerek İtalya'da, gerekse de Arnavutluk ve Kosova'da, bilinenin aksine, çok sayıda Katolik Arnavut bulunduğu (Örnek: Kosova'nın ölen başkanı İbrahim Rugova), Arnavutlara sınırsız maddi destekte bulunmakta, Arnavut öğrencilere karşılıksız burslar vermekte ve bu soylu(!) Arnavutları, kendi uşaklığına biraz daha yaklaştırmaktadır.

TAYYİP BUNU DA YIRTSIN!

■ TOLUNAY KUTOĞLU

Ey bozkurt bakışlı Ata'm!

Milli Mücadelemizi başlatmak üzere Samsun'a ayak bastığın o kutlu günün seksen yedinci yıldönümünde, hem sana bir kez daha teşekkür etmek, hem de "iş başındakileri" şikayet etmek amacıyla bu satırları kaleme alıyorum. Yalnız, bazı hain eller sana yazılan bu mektuba da el uzatıp yırtma saygısızlığını gösterebilirler. Çünkü haddini bilmezlik, onların doğası gereğidir.

Fakat ne acıdır ki Ata'm, bu haddini bilmezler, senin, "Ya istiklal, ya ölüm!" diyerek verdiği mücadeleler sonucu kurduğun ve gelecek nesillere emanet ettiğin Türkiye Cumhuriyeti'nde iş başındalar... Bugün Türkiye'yi, "Türk olmaktan haya duyarım", "Türk değiliz, Türkiyeliyiz" diyenler yönetiyor Ata'm!.. İktidardakiler, senin

Peki, biz ne yapıyoruz?

Evet, her yıl birkaç Türk gencini burslu olarak okutuyoruz. Ama devlet onlara vermesi gereken burs parasını, kah o gün, kah bugün vermekte, çoğu zaten dar gelirli ailelerin çocukları olan bu genç soydaşlarımız, bir de anavatan Türkiye'de maddi sıkıntılarla boğuşmaktadırlar.

Gün gelecek, devran dönecek, Turan kurulacak ve Prizren'deki Sinan Paşa Camii'nin avlusunda soluklanacak, şadırvanından su içecek, çarşısından alış veriş yapacağız. İşte o gün, ne Sırp kalacak ortada, ne Arnavut, ne Amerika ne de NATO!

O gün olacak olan, sadece ve ancak Türk, olacaktır!

Tanrı Türk'ü Korusun!

gibi "Ne mutlu Türk'üm" veya "En değerli varlığım Türk olarak doğmamdır" demiyorlar artık...

Bu yöneticilerden yüz bulan ve kendine "aydın" sıfatını yakıştıran bir takım mahluklar, her gün Türklüğe ve senin ilkelerine kin kusuyorlar, kin kustukça ödüllendiriliyorlar!.. Söylemesi zor ama Türkiye, uzunca bir müddettir devleti yıkmaya ve ülkeyi bölmeye çalışanların, devleti savunmaya çalışanlardan daha özgür ve destekli olduğu bir ülke haline getirildi Ata'm!..

Senin emperyalizm canavarının elinden kurtardığın milletimizi, yeniden o canavarın dişleri arasına verdiler... Ve şimdi o canavar, bizi midesine indirip sindirmeye ve Türklüğü yok etmeye çalışıyor Ata'm!..

“Bizim için hayati öneme sahiptir” dediğin Kıbrıs’ı rum’a, yunanlıları döktüğün Ege Denizi’ni ise yine yunanlılara veriyorlar!.. “Ömrüm vefa ederse Türk topraklarına katacağım” dediğin Kerkük ve Musul’u başımıza çuval geçire geçire kürtlere verdiler. O da yetmedi, doğu ve güneydoğumuza da göz koydular!..

“Şeyhler, dervişler ve meczuplar devleti olmayacaktır” dediğin Türkiye Cumhuriyeti’nin her kademesinde, bürokraside, eğitim kurumlarında ve üniversitelerde senin nefret ettiğin masonlar ve nurcular kadrolaşmış durumda Ata’m!..

Senin ve kahraman Mehmetçiklerimiz’in işgalcilerin elinden kanla aldığı bu toprakları, yeniden karış karış “postalsız işgalcilere” satıyorlar... Özetle bugün, Türk Gençliği’ne hitap ederken işaret ettiğin durumdayız Ata’m!..Bütün tersanelerimize girilmiş ve bütün kalelerimiz zapt edilmiş durumda...En kötüsü de, iktidara sahip olanlar da gaflet, dalalet ve hıyanet içindeler ve şahsi menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit etmiş durumdalar!..

BİZ SAVAŞA HAZIRIZ! YA SİZ?

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

“Oysa Türk milletinin onuru yüksektir. Böyle bir millet esir olacağına yok olsun iyidir. Öyleyse YA İSTİKLAL, YA ÖLÜM.”

Gazi Paşa’nın muhteşem sözleri. Bu sözleri okuyan biri, yedi düvelin nasıl darmadağın edildiğini anlayacaktır. Ya istiklal, ya ölüm. İnsanlık onuru budur işte. Köleliği reddetmektir. Türklük onuru budur işte. Köleliği reddetmektir.

Tarihî insanlık suçlarıyla dolu olan emperyalist Batı ve onların köpekleri, Türklüğü her zaman yaparken, aynı zamanda Türklüğün, nasıl diğer ırklardan üstün olduğunu da uygulamalı göstermiş oluyorlar.

İngiltere... Dönemin en büyük gücü. Elindeki sömürgeleri ile neredeyse dünyanın yarısının sahibi.

Ata’m!

Bu satırlarda, Türkiye Cumhuriyeti’ni emanet ettiğin Türk gençlerinden biri, sana içini döktü... Ama sakın bu gencin umutsuzluğa ve çaresizliğe kapıldığını sanma. Çünkü bu genç, Türk istiklal ve cumhuriyetini korumak, kurtarmak ve yükseltmek için muhtaç olduğu kudretin, damarlarındaki asil kanda mevcut olduğunun farkında...Ve hiç şüphelen olmasın ki Ata’m, bunun farkında olan gençlerden daha çok var. Sen rahat uyu Ata’m...**Emanetin namusumuzdur!**

Satırlarımı sonlandırırken, karşında eğilip diz vurur ve bir kez daha and içerim ki; **1938’de kaldığın yerden devam edeceğiz!** Kim bilir belki yarın, belki yarından da yakın...

Fransa... Dönemin İngiltere’den sonraki en büyük gücü.

İtalya... Sanayileşmesini yeni yeni tamamlamış, İngiltere veya Fransa kadar güçlü değil. Ama yine de dönemin Avrupa’sında sözü geçen bir güç olmayı başarmış.

Ve onların köpekleri. Yunan, Ermeni, Arap, Kürt, yerli Rum, İstanbul hükümeti ve cümle asıler...

Bir büyük savaşı kaybedilmiş. Ordular dağıtılmış. Ülkenin önemli bir bölümü işgal altında. Asker yok. Para yok. Halk aç. Her evden, büyük savaştan şehit düşmüş asker var. Dünyanın büyük liderleri, ardı ardına Türklerin neden yok edilmesi gerektiğini açıklayan konuşmalar yapıyorlar. Derken, Kemal isimli kahraman bir Türk çıkıyor ortaya. Türk’ün bu en şanlı yiğidi, Samsun’dan

toplan buyruğunu veriyor, insanlığın bu en muhteşem milletine.

Havza... Amasya... Erzurum... Sivas...
Ankara...

Neler oluyor diyor, leş kargasından beter emperyalizm. Kemal, ne yapmaya çalışıyor diyorlar. O kadar kendilerini üstün görüyorlar ki, gözleri kör olmuş, gerçekleri fark edemiyorlar. En sonunda gözlerini açtıklarında ise...

İzmir... Dünya şaşkın. Emperyalizm bozgun halinde. İlk defa. İlk defa oluyor. Ama... Nasıl oluyor? Daha dün, bunların ordularını dağıtmamış mıydık, her yer bir yanlarına girmemiş miydik? Nasıl oldu bu? Hem, herkes bizimle idi. Padişahları bile bizimle idi.

Kafalarındaki bu sorulara asla yanıt bulamadılar. Aslında Ulu Başbuğumuzun yukarıda yer verdiğimiz sözüne biraz dikkat etseler anlarlar ya, demek anlama kapasiteleri düşük. Biraz emperyalizm tarafından, içimizdeki hainlere uzanalım.

* * *

3 MAYIS'IN MÂNÂSI

■ NEJDET SANÇAR

3 Mayıs, Türk tarihinde mühim bir gündür. Türk milliyetçilerinin 3 Mayıs'ı "Türkçülük Günü" olarak kabul etmeleri ve bu günü her yıl, gösterişten uzak toplantılarla anmaları bunun içindir.

3 Mayıs'ın en mühim yönü; kökleri tarihin eski yüzyıllarına kadar uzanan, son çağlarda ise birbiri ardından gelen nesiller tarafından şuurla işlenerek mânâsı, prensipleri ve amacı belirli bir ülkü halini alan Türkçülüğün, tarihte ilk defa bir hareket şeklinde görülmüş bulunmasıdır.

İkinci Dünya Savaşı yıllarının sonlarına rastlayan bu hareket, dünyanın ve Türkiye'nin o sıralardaki durumunun tabii bir neticesi sayılabilir:

Kur'an-ı Kerim'de Nûr Sûresi 23. ayette aynen şöyle denmektedir:

"Namuslu, kötülüklerden habersiz mümin kadınlara zina isnadında bulunanlar, dünya ve ahirette lânetlenmişlerdir. Onlar için çok büyük bir azap vardır."

Dinimizi kullanan, sürekli insanlara din, iman diyen ve kendilerinin çok Müslüman olduğunu söyleyen şerefsiz hainlerin durumu nasıldır sizce? Ulu Önder Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün değerli annesine, en aşağılık iftirayı atanların İslâm'a göre hükmü nedir sizce? Yukarıdaki ayet bu konuda açık değil mi?

Mussolini, bizden toprak istediğinde Atatürk'ün yanıtı şu olmuştu: "Biz savaşa hazırız, siz de hazırsanız, gelin savaşalım".

Biz de emperyalizme, emperyalizmin içimizdeki köpeklerine ve cümle hainlere karşı, "Biz savaşa hazırız. Yeni bir 19 Mayıs'a hazırız" diyoruz. Ve El Birliği ile El'de birliği, El'de birlik ile de Ellerin Birliği'ni kuracağımızı bildiriyoruz...

Rusya seferinin ilk aylarında, önlerine dikilen bütün kuvvetleri devirip kasırga hızıyla ilerleyen Alman ordularının, önce durup sonra çekilmeye başlaması üzerine, dünyanın başka yerlerindeki gibi yerli komünistler de azgınlıklarını arttırmaya başlamışlardı. Bu, çok tabii idi. Bizim için tabii olmayan, o yıllarda Türkiye'nin kaderine hükmeden siyasî kadronun tutumuydu. Bu kadronun vazifesi, devletimizin ve milletimizin en büyük düşmanı olan bu Moskofçu hainlerin kafalarını ezmek iken bunu yapmıyorlar, bu yetmiyormuş gibi o takımdan birçok kişiye devlet kapısında yer vererek o yılların Türkçü gençlerini ümitsizliğe sevk ediliyorlardı.

Uyanık, milli şuur sahibi ve Kremlin'in Türkiye üzerindeki emellerini bilen Türkler, bu sebepten, büyük üzüntü ve endişe içinde idiler. Fakat bir şey

yapmaları veya yapabilmeleri mümkün değildi. Çünkü o yıllarda en küçük bir tenkide, hattâ en yumuşak bir uyarıda bulunmaya dahi imkân yoktu. Çünkü devir, koyu bir diktatörlük devri idi.

Atsız'ın, çıkarmakta olduğu **Orhun** dergisinde, zamanın başbakanı **Saraçoğlu Şükrü**'ye yazdığı iki açık mektubun önce gençliği, sonra bütün memleketi ayağa kaldırmasının sebebi budur. Devlet gemisini yürütmekte, açık mektupların, açıkça ve belgelerle ortaya koyduğu komünist hareketlerini bir yana bırakıp, sonradan Demirperde gerisine kaçarken sınır yakınlarında öldürülen Sabahattin Ali'yi kışkırtarak Atsız aleyhine hakaret dâvâsı açtırmaları ise, millî ruhla dolan ve Türklük sevgisiyle coşan gençler için, adetâ bardağı taşıran son damla olmuştur.

3 Mayıs 1944 yürüyüşü, o yılların, bu gafletle ihanet arasındaki korkunç tutumuna karşı, Türkçülük ruhuyla dolu gençliğin şahlanmasıdır.

Komünizme ve komünistleri koruyanlara karşı bir çıkış olan o yürüyüşü plânlayan Türklük fikri ve şuuru ile dolu bir avuç genç; Türkçülük fikrinin on binlerce gencin kalbinde ve kafasında yerleşmesini sağlayan ise İkinci Dünya Savaşı yıllarının Türkçü dergileri idi. Fakat kaynaklar, sebepler ve hazırlayıcılar neler ve kimler olursa olsun; o

günlere kadar kitaplarda veya dergilerde yer alıp Türklüğü yüceltecek bir fikir olarak kalan Türkçülük Ülküsü'nün, 3 Mayıs 1944'te bir ehemmiyetli bir hareketti. 3 Mayıs'ın Türk tarihinde mühim bir gün olmasının sebebi budur.

Komünizmi lânetlemek için yaptıkları o yürüyüş sırasında; devletin,devleti korumak için kurulmuş kuvvetlerini karşılarında bulan o birkaç bin gencin büyük çoğunluğu, Türkiye'nin çeşitli bölgelerinden yüksek öğrenim için Başkente gelmiş delikanlılar, küçük bir bölümü de orta öğretim çocukları idi. Ne kadar acıdır ki, devletlerinin başkentinin sokaklarında, vatanlarını kızıl potada eritmek isteyen devin Türkiyeli maşalarını lânetlemek gibi, gurur duyulup alkışlanacak bir hareket olan bu yürüyüşleri sırasında, o birkaç bin isimsiz genç, ancak bir düşmandan gelebilecek şekilde ser ve insafsız bir saldırının hedefi olmuşlardır. Denk olmayan kuvvetler arasındaki bu mücadele gençlerin dağılması ve ele geçirilenlerin uzun süre bir takım sıkıntıları göğüslemek zorunda kalmaları ile son bulmuş; hareketi fırsat bilen sinsî Türklük ve Türkçülük düşmanlığı ise, sınır tanımayan bir ihtiras ile dolu melûnluğunu, melûnluğu dahi utandıracak bir şiddetle yıllarca devam ettirmiştir.

O hadise münasebetiyle o zaman ve sonraki yıllarda, çeşitli nesillerden bir takım Türkçüler hayli ıstırap çekmişlerdir. Fakat bu, o kadar ehemmiyetli bir şey sayılamaz. Çünkü Türkçü, bu yolda yürümeye başladığı zaman, sıkıntı ve ıstıraplarla karşılaşmasının mümkün ve hattâ tabii olacağını bilen insandır. Belirli günlerde, bu yolda çekilmiş ıstırapların yazı veya söz ile dile getirilmesi, yeni nesillere bu düşmanlığın temelindeki manayı anlatmak ve dolayısıyla onları, Türk düşmanlığı temeli üzerinde yükselen bu kaynağı kurutmak için bilgilendirmek ve şuurlandırmak içindir.

Evet... 3 Mayıs'ın asıl manası, Türkçülüğün fikirden hareket haline gelişidir. 3 Mayıs 1944'te, Türk soyunun milli ülküsü Türkçülük, birkaç bin Türk gencinin varlığında ortak bir vicdan haline gelmiş ve bu ruhla Türk'ün en büyük düşmanının üzerine yürümüştür. O yürüyüşten sonra çekilen ızdıraplar ise 3 Mayıs'a daha başka bir mânâ kazandırmıştır.

3 Mayıs'ın ilk yıldönümü 1945'te, o sırada Tophane'deki askerî cezaevinde tutuklu bulunan bir avuç Türkçü tarafından örtüsüz bir masa etrafında yapılan bir toplantı ile anılmıştı. Fakat sonraki yıllarda, başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok şehirlerimizde, zaman zaman dikkati çekecek ve Türkçülük düşmanlarını rahatsız edecek derecede büyük törenlerle kutlanmaya devam edildi. Türkçülük Ülküsü Türkiye'nin ve giderek bütün Türk dünyasının kaderine hâkim tek fikir halini aldıktan sonra ise, muhakkak ki, kara günlerin bu bozkurtça şahlanış hareketi büyük günler arasında yer alacaktır.

ÖTÜKEN MAYIS 1973

İRAN NE YAPIYOR?

■ YAĞMUR KAĞAN

İki güç arasında gerilim arttığında, nispeten daha zayıf olan güç, kendisini rahatlatmak için bir müttefik aramaya başlar. En azından çevresindeki güçlerin, karşı tarafa geçmemelerini ister. İster, ister de, bunun için bazı şeyler yapması gerekir. Mesela dostça davranışlar sergilemesi gerekir. En azından göstermelikte olsa, böyle yapması gerekir.

Anadolu Selçuklu Sultanı Alâeddin Keykubat, doğudan gelen Çingiz Kağan tehlikesinden dolayı bölgesindeki devletlerle ittifak yapmaya girişmişti. Çünkü kendi gücü, Çingiz Kağan ile baş edebilecek seviyede değildi.

Osmanlı İmparatorluğu, gerileme döneminde Rusya'ya karşı hep İngiltere ve Fransa ile ittifaka yönelmişti. Hatta kendisine bağlı bir vali olan

Kavalalı Mehmet Ali Paşa'ya karşı Rusya ile ittifaka yönelmişti. Neden? Çünkü zayıftı.

Bunları neden anlatıyorum? Bugünlerde İran'a yönelik bir Amerikan saldırısı gündemde. İran zayıf. En azından güç bakımından ABD ile kıyaslandığında oldukça zayıf kalıyor. Peki, İran'ın bu durumda yapması gereken nedir? Ya ABD ile arasında dengeyi kurmasını sağlayacak güçlü bir müttefik bulacak, Rusya gibi ya da çevresindeki komşularıyla ilişkilerini iyi tutacak ki, ABD'nin onlar üzerinden topraklarına saldırmasını engelleyebilsin.

Peki, İran bunlardan hangisini yapıyor? İran, Rus tercihinde ısrar ediyor ve kendini tamamiyle Rusya'ya bağlıyor. Bütün teknolojisini Ruslara bırakıyor. Her şeyi Ruslardan bekliyor. Peki, bu sizce sağlıklı bir davranış mı? Değil. Neden?

Çünkü Rusya, olması gerektiği şekilde, kendini düşünür. Yani savaş başladığı an, ABD, Rusya ile güzel bir anlaşma yapsa ve Rusya, kendini çekse İran'dan İran ne yapacak? İran bunların farkında değil mi? Pekâlâ farkında da... Gerisini boş verelim. Neyse...

* * *

Geçen günlerde İran'ın resmî haber ajansının sahibi olduğu bir gazetede ilginç bir karikatür çıktı. Türkleri "hamam böceği"ne benzeten bu karikatür, İran'da büyük olaylara neden oldu ve çıkan olaylarda 50 civarında Türk şehit oldu.

İran, katı molla rejimi ile yönetilen bir ülke. Özgür basın yok. Yani basın organları, her akıllarına eseni yazıp, çizemezler. Üstelik bu basın organları, devlete bağlı ise. O kadar ağır sansür ve baskı ortamında böyle bir karikatür? Acaba nasıl oluyor?

İran devlet yönetimi, tuhaf davranışlar sergiliyor. Çünkü ABD'ye karşı bir yandan Türkiye ile ilişkilerini düzeltmek isterken, bir yandan da böyle olaylarla Türklüğe saldırıyor. Bu durumda bizim aklımıza bir soru daha takılıyor. Türklüğe saldırarak, Türkiye ile ilişkilerini düzeltmek nasıl oluyor?

Sorular birbiri ardınca aklımıza geldikçe, yeni sorularla daha karşılaşıyoruz. Meselâ ABD ile işbirliğini reddeden Türklere karşı İran güvenlik kuvvetlerinin böyle bir saldırısı... İran Türklüğünü ABD'nin kucağına atmayacak mıdır? ABD, Türklere işbirliği istemiştir ancak bu işbirliği isteği reddedilmiştir. Bunun üzerine ABD, Irak'ta olduğu gibi İran'da da Kürtlerle işbirliği yapmaya karar vermiştir.

Eğer İran, kendi birliğini düşünse, Kürtlere bir operasyon yapması gerekir. Ama operasyonu Türklere yapıyor. Demek ki, İran yönetiminin, İran birliğini savunmak gibi bir derdi yok. Çünkü biliyorlar ki, ABD'nin İran'ı parçalamak gibi bir derdi de yok. Sadece bir rejim değişikliği istiyor ABD. Oysa İran nüfusunun yarından çoğunu oluşturan Türkler, bağımsızlık istiyor. Üstelik kimseye dayanmadan, hiçbir emperyal güçle işbirliğine gitmeden.

Sahi İran ne yapıyor? Kime çalışıyor?

BATI EMPERYALİZMİ, ORTADOĞU ve TÜRKİYE'YE YÖNELİK TEHDİT ODAKLARI

■ Dr. ABDULLAH MANAZ

manaz@manaz.net

Batı emperyalizminin Ortadoğu'ya olan ilgisinin temelinde tarihi ticaret yollarının ve petrol bölgelerinin kontrolü yatmaktadır. Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküş dönemine girmesiyle birlikte bu bölgelerde, özellikle İngiltere, Fransa ve Almanya'nın ayrı ayrı egemenlik planları bulunuyordu.

Batı emperyalizmi Ortadoğu'ya ilk adımını 1798-1801 yıllarında Fransa'nın Mısır'ı işgaliyle atmıştı. 1830'da Fransa'nın Cezayir'i, 1839'da İngiltere'nin Aden'i işgali ve ardından 1869'da Süveyş Kanalı'nın açılması Batının bölgeye yerleşmesi için atılan önemli adımlardı. Takiben

bir yandan Süveyş Kanalı'nın çıkış noktası olan Doğu Akdeniz'in güven altına alınması ve aynı tarihlerde özellikle İran ve Kerkük'te petrol kaynaklarının ortaya çıkışıyla birlikte, işgalin Filistin'den başlayarak Hazar kıyılarına ve İran'a kadar uzatılmasını gerektirdi. Bu amaçla bir yandan bölgedeki Arap, Kürt ve Ermeni Milliyetçiliği hareketleri uyandırılırken, diğer yandan Filistin'de bir Yahudi Devleti'nin kurulması fikri ortaya atıldı.

1918 Mondros Mütarekesi sonrasında Tarsus, Adana ve İskenderun ile başlayan Fransız işgalleri, 15 Eylül 1919 tarihli Suriye İtilafnamesi

ile İngilizlerin boşalttığı Maraş, Antep ve Urfa bölgelerine de yayıldı. Fransızların bu işgaldeki en büyük işbirlikçileri Osmanlı Vatandaşları Ermenilerdi. Milli Mücadele sonunda 20 Ekim 1921 tarihli Ankara Antlaşması ile Anadolu macerası biten Fransa, egemenlik alanını Suriye ve Lübnan'a kaydırdı.

İngiltere'nin Anadolu ve Ortadoğu'ya yönelik planları ve eylemleri daha kapsamlı ve planlıydı. 1882'de Mısır'ın işgali, 1907'de İran'da –British Petrol'ün temeli olan Anglo Persian Oil Company'nin kuruluşu ve 1908'de Ortadoğu'da ilk petrolün çıkarılışı, 19 Mart 1914'te, Musul petrollerinin çıkarılma hakkının Osmanlı Memuru Ermeni Gülbenkian tarafından The Turkish Company Limited adındaki İngiliz şirketine verilmesi, 1915- 1916 yıllarında Çanakkale Boğazı'nın işgal çabası ve 1920'de İstanbul'un işgali İngiliz Emperyalizminin bölgeye yönelik en önemli girişimleriydi.

1900'lü yıllarla birlikte Çanakkale ve Süveyş'ten Hazar'a kadar olan bu önemli bölgede Batı Emperyalizmi desteğinde dört büyük tehdit ortaya çıkarılmıştı. Büyük Yunanistan, Büyük İsrail, Büyük Kürdistan ve Büyük Ermenistan. O tarihlerden bugüne Türkiye'ye yönelik terör ve tehdidin temelinde bu dört temel unsur bulunmaktadır. Şimdi bu tehdit ve terör odaklarının bazı detaylarını birlikte inceleyelim:

BÜYÜK YUNANİSTAN

Batı emperyalizminin yeşerttiği Büyük Yunanistan fikrinin ilk temsilcisi ünlü Yunan Şairi Rigas Ferreros oldu. 1791 yılında Bükreş'te iken çizdiği Büyük Yunanistan haritasını, 1796'da Viyana'da bastırması, İngiliz ve Fransızların yardımıyla Yunanca konuşulan bütün topraklarda dağıtılmasını sağlamıştı. Harita, Balkanlar, Ege Adaları, Girit, Rodos, Kıbrıs, Trakya, Batı Anadolu ve İstanbul'u içine alıyordu.

Büyük Yunanistan fikri, aynı zamanda bir Ortodoks Egemenliği içerdiği için Rusya tarafından da hararetle desteklendi. 1814 yılında Rus Çarı I. Aleksandra, bu amaçla yaveri Aleksandra Ipsilantis'e, Filike Eterya adıyla Odesa kentinde bir örgüt kurdurdu. Örgütün temel hedefleri şunlardı:

- Yunan ulusuna bağımsız bir ülke sağlamak

- Batı Trakya ve Selanik'in ilhakı
 - Ege adalarının ilhakı
 - Oniki adalar ve Girit'in ilhakı
 - Batı Anadolu'nun ilhakı
 - Kıbrıs'ın ilhakı
 - Pontus Rum devletinin yeniden kurulması
 - İstanbul'un ele geçirilmesi ve Bizans İmparatorluğu'nun yeniden diriltilmesi.
- 1829 Edirne Anlaşması ile Yunanistan bağımsız oldu ve Büyük Yunanistan fikri de bir devlete kavuşmuş oldu. 1844 Ocak ayında Yunan Meclisinde konuşan Yani Koletti adlı bir milletvekili şunları söylüyordu :

"... Yunan krallığı Yunanistan değildir. Sadece Yunanistan'ın en küçük ve en fakir parçasıdır. Yunanlı sadece krallık ülkesi halkı değildir. İyonya, Selanik, Serez, Edirne ve İstanbul, ya da Trakya ve Girit, Sisam adası ve Yunan tarihi ile Yunan ırkına bağlanan tüm bölge ve yörelerde yaşayan halklardır. Elenizmin iki büyük başkenti vardır. Atina, krallığın başkenti, İstanbul ise büyük başkent, tüm Yunanlıların ümit ve hayallerinin kentidir."

Yunan isyanında ve Yunanistan'ın kuruluşunda önemli bir rol oynayan Filike Eterya 1876'da dağıldı ve 1894 yılında Yunan Ordusu içinde – Batı Anadolu, Trakya ve Girit'in işgalini amaçlayan- Etniki Eterya kuruldu. 18 Ekim 1910'da iktidara gelen Venizelos Büyük Yunanistan fikrini bir devlet ideali haline getirdi ve şu hedefleri belirledi:

- Ege Denizi Yunan denizi olacak
- İki kıtaya ve 5 denize açılan Yunanistan gerçekleşecek
- Yunanistan'ın bir ayağı Avrupa'da, bir ayağı Asya'da olacak
- Bizans imparatorluğu yeniden kurulacak.

Rum Ortodoks Patrikliği ile yakın ilişkileri olan Etniki Eterya 1919 yılına kadar faaliyet gösterdi ve bu tarihte yerini İstanbul'da kurulan Mavri Mira'ya bıraktı. Milli Mücadele'nin başarıya ulaşmasından sonra 1922 yılında bu örgüt de ortadan kalktı.

Büyük Yunanistan fikrinin en önemli hedeflerinden bir diğeri 1478'den bu yana Türk toprağı olan Kıbrıs adasını ele geçirmektir. 1878'de İngiltere'nin etkinlik alanına giren Türk

Adasını, 1955'ten sonraki soğuk savaşın bir parçası olarak Yunanistan'la birleştirmek için bir dizi oyunlar sahnelendi. 1974 Kıbrıs Barış Harekatı ile yarım kalan bu hayallere karşı Yunanistan, bir yandan Ortodoks ittifakı diğer yandan Büyük Ermenistan ve Büyük Kürdistan oyuncularıyla ortaklık kurarak Türkiye'ye terör ihraç etti. 1974'ten bu yana Türkiye'ye karşı eylem yapan en önemli Marksist, Kürtçü ve Ermeni örgütlere eğitim ve silah desteği sağladı. PKK KADEK Terör örgütüne eğitim ve lojistik destek verilmesinde, Örgüt elebaşı Abdullah Öcalan'ın saklanıp korunmasında önemli roller oynadı.

Ege denizindeki en önemli adalara sahip olmakla yetinmeyip, kıta sahanlığı yoluyla Egeyi bir Yunan denizi yapmak için sürekli girişimlerde bulundu ve bulunmaya da devam ediyor. Avrupa Birliği yoluyla İstanbul'daki Rum Ortodoks varlığına Ekümenlik hakkı kazandırarak hala Konstantinopolis olarak tanıdığı İstanbul üzerinde tarihi ve siyasi haklar elde etmeye çalışıyor. Trabzon kökenli Rumları yeniden örgütlemek suretiyle bu bölgedeki Pontus fikrini de yeniden diriltmenin yollarını arıyor.

BÜYÜK ERMENİSTAN

Batı Emperyalizmi Ermenileri Osmanlıya karşı kışkırtmak ve örgütlemek suretiyle bir yandan Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalamak, diğer yandan da Hazar ve İran Petrol bölgesinde egemenlik kurmayı amaçlamışlardı.

1820'lerden sonra Kafkasya'daki Eçmiyazin Ermeni kilisesinin tümüyle Rus nüfuzuna girmesi, Ermenileri kazanmak için Fransızların 1830'de Ermeni Katolik kilisesini, İngilizlerin 1847'de Ermeni Protestan kilisesini kurması bu amacın bir parçasıydı. 1856 yılında Avrupalılarca hararetle desteklenen Islahat Fermanları sonucunda Ermeniler ayrıcalıklarını kaybetmişler ve yeni bir yapılanma çalışmasına başlamışlardı. 1877 - 78 Osmanlı - Rus harbi sonucunda Doğu Anadolu toprakları kaybedilince, zaten Rus etkisinde olan Eçmiyazin Kilisesi buraların kendilerine verilmesini talep ettiler. Bu dönem Ermeni iddialarının siyasi anlamda da başlangıç noktasını oluşturdu.

Ermeniler, Anadolu'da Karahaç, Armenekan, Vatan Koruyucuları, Cenevre'de Hınçak, Tiflis'te

Taşnak komitelerini kurdular. 1890 yılında ilk olarak Erzurum'da başlatılan isyanları diğerleri izledi ve binlerce Türk katliama uğradı. Ermeni Komiteleri, I. Dünya Savaşı ile birlikte Ruslar hesabına casusluk yaparak, silahlarıyla Rus saflarına geçerek, Türk köylerini topluca yakıp, kadın çocuk demeden herkesi katletmişlerdi.

24 Nisan 1915 tarihinde, bu eylemleri gerçekleştiren Ermeni komiteleri kapatıldı ve 2345 terörist ise tutuklandı. Ancak bu önlem de Ermenileri durdurmaya yetmedi. Savaş bölgelerinde bulunanların casusluk ve ihanetlerine engel olunması için 27 Mayıs 1915'te "Tehcir Kanunu" çıkarıldı. Göçe tabi tutulan yaklaşık 700 bin kişi, yine Osmanlı toprakları içerisindeki güvenli bölgelere yerleştirildiler. Ancak sonraki yıllardaki Ermeni iddialarında bu göç sırasında 2-3 milyon kişinin öldürüldüğü iddia edilerek, Ermeni nüfusunun birkaç katını ifade eden gülünç rakamlar ortaya atıldı.

Ermeni terörizminin ilk örneklerinden birisi, 1905 yılında mensubu bulundukları Osmanlı Devleti'nin Sultanı II. Abdülhamit'e yönelik bombalı saldırıydı. Ermeniler I. Dünya Savaşı'nı takiben de eylemlerini sürdürmüşler ve yabancı ülkelere yerleşmiş Osmanlı devlet adamlarına karşı da bir seri suikast düzenlemişlerdi. Bunların sonucunda Talat Paşa ve Bedrettin Şakir Berlin'de, Cemal Paşa Tiflis'te, Sait Halim Paşa Roma'da şehit edilmişlerdi. Ermeni Teröristler Mustafa Kemal ve İsmet Paşalar için de suikast planları hazırlamışlar ancak bunları uygulayamamışlardı.

Önceleri Ruslarla birlikte Gönüllü Alayları ile Osmanlıya karşı savaşan Ermeniler, Milli Mücadele döneminde Lejyonlar halinde İngiliz ve Fransızlarla birlikte hareket etmiş ve yabancıları bile hayrete düşürecek katliam örnekleri sergilemişlerdi. Bu savaş ve katliamlarda 2,5 milyon Türk öldürülürken, 200 bin Ermeni de hayatını kaybetmişti. Anadolu'nun en küçük yerleşim birimleri bile yakılıp yıkılmış, büyük vaatlerle kışkırtılan Ermeniler sonunda Batılılarca da kaderlerine terkedilip onlarla birlikte ülke dışına kaçmışlardı.

1950'li yıllarda NATO ve VARŞOVA paktlarının kuruluşu, 1960'lı yıllarla birlikte soğuk savaşın şiddetlenmesi, Sovyetlerin bir NATO üyesi olan

Türkiye'yi yıkmaya yönelik planlarını da hızlandırmıştı. Sovyetlerin izin vermesi üzerine 1965 yılında Erivan'da bir Ermeni Soykırımı anıtı açıldı. Bu anıt sözde Ermeni soykırımının ve dolayısıyla Türk düşmanlığının simgesi oldu ve o günden bugüne Erivan'a resmi ziyarette bulunan kişilerden bu anıtı ziyaret etmeleri ısrarla istendi. Bu tarihten sonra da, dünyanın çeşitli bölgelerindeki Ermeniler, soykırımın tanınmasını isteyen ve Türkiye'yi soykırımı ile suçlayan bir kampanyaya giriştiler. Bu iddialar ve talepler 1970'li yıllardan sonra Türk diplomatlarına yönelik terör eylemleriyle devam etti.

Yurt dışında Türklere karşı eylemler yapan 3 önemli Ermeni terör örgütü vardı. Bunlardan ilki, özellikle Sovyet yanlısı Hınçak terör örgütüydü. Kafkasyalı Ermeniler tarafından 1887 yılında İsviçre'nin Cenevre kentinde kuruldu ve bu aynı isimle de bir dergi yayınladılar. Marksist bir temele dayanan örgüt, 1890 yılından sonra merkezi İstanbul olmak üzere Osmanlı'nın diğer önemli vilayetlerinde de şubeler açarak faaliyet göstermişti. 1909 yılında Osmanlı devleti tarafından da onaylanan Hınçak derneği, birçok yasadışı eylemler yapmış ancak, ideolojik anlaşmazlıklar yüzünden parçalanarak sonraki yıllarda dağılmıştı.

Türkiye ve Türkleri hedef alan bir diğer terör grubuysa; 1890 yılında Tiflis'te ortaya çıkan Taşnak örgütüydü. Örgütün amacı, isyan yoluyla Türkiye'deki sözde Ermeni topraklarını ele geçirmek ve çıkarılacak isyanların sonunda Avrupa ülkelerinin bölgeye müdahalesini sağlamaktı. Taşnak komitesinin 1892'de yapılan Genel Kurulu'nda kabul edilen programın 8. Maddesine göre; (Osmanlı) hükümet yöneticileri ve hainler öldürülecek, 11. Maddesine göre de; hükümet kuruluşları tahrip edilerek yağmalanacaktı. Taşnak terör örgütü, 1960'lı yılları takiben Lübnan'da yeniden yapılanmaya başladı. Kolektif yönetimde, Amerika, Fransa, İran'dan birer, Lübnan'dan 5 üye yer alıyordu. Lübnan iç savaşını takiben örgüt, Amerika, Yunanistan ve Fransa'ya taşındı. 1983 yılında İran'da Taşnaklar ile Asala arasında terör eylemlerinin şekli üzerinde anlaşmazlık çıkmıştı. Taşnaklar, şahıslardan ziyade Türk ekonomisine zarar verecek eylemleri savunuyordu. Terör örgütü, 27 Aralık 1981'de Viyana'da, 1984 yılı sonunda ise Münih'te iki önemli kongre

gerçekleştirmiş ve ABD ve Avrupa'daki çeşitli kurumlarla, Kiliseler Birliği, Ermeni araştırma merkezleri ve lobileri ile işbirliği içerisinde çalışmıştı.

En önemli Ermeni terör örgütlerinden birisi olan Asala ise, 1975 yılında 6-7 kişilik bir grup tarafından kurulmuştu. Örgütün kuruluşuna destek olanların başında, 1974 Kıbrıs Barış Harekatı sonrasında Türkiye'ye yönelik bütün eylemlere destek olan Yunanistan gizli servisi geliyordu. Örgütün lideri Agop Agopyan, ikinci adamı ise cinayetlere bizzat katılan Agop Tarakçıyan idi. Örgüt Lübnan'da üstlenmiş ve çeşitli alt komiteler oluşturmuştu. Örgütün Türklere yönelik ilk eylemi, 16 Şubat 1976'da Beyrut Türk Büyükelçiliği Başkatipli Oktay Cerit'in şehit edilmesi oldu. Bir süre Lübnan'da üstlenen Filistinli örgütlerle iç içe yaşayan Asala, 1979 yılında Paris'te toplanan Ermeni Konferansı'na katılarak Batı ülkelerine açılma yoluna gitti. Buralardan yeni elemanlar kazanılırken, Fransa'daki "Yeni Ermeni Direniş Örgütü", Kanada'daki "Azad Hay" ve İngiltere'deki "Gaitzer" terör örgütleri Asala'ya katıldılar.

Terör örgütünün temel amacı; 1915 yılında gerçekleştiği iddia edilen soykırımın Türkiye tarafından kabulünü sağlamak, Türkiye'yi bu sözde soykırım nedeni ile tazminat ödemeye zorlamak, Türkiye'nin işgal ettiğini iddia ettikleri Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki toprakların sözde yasal sahiplerine yani Ermenilere iadesini gerçekleştirmektir. Terör örgütü buna bağlı olarak; Bu topraklar üzerinde müstakil bir Ermeni devleti kurmayı ve bu toprakları Ermenistan Cumhuriyeti'ne bağlı bir cumhuriyet haline getirmeyi amaçlıyordu.

1983 yılında Lübnan'ın İsrail tarafından işgal edilmesi üzerine, buradan ayrılan örgüt 1983 Temmuzunda ikiye bölündü. Bunlardan Agop Agopyan Grubu, Yunanistan ve Ortadoğu'ya yerleşti. Asala Devrimci Hareketi adını alan ikinci grup ise Monte Melkoyan ve Ara Toranyan liderliğinde Batı Avrupa'ya yerleşti.

Batı emperyalizminin yeşerttiği Büyük Ermenistan ve Büyük Kürdistan terör odakları gerektiğinde ortak hedefleri olan Türkiye'ye karşı işbirliği de yapıyorlardı. PKK ve Asala terör

örgütleri, 8 Nisan 1980 tarihinde Lübnan'ın Sidon kentinde ortak bir basın toplantısı düzenleyerek Türkiye'ye karşı bir deklarasyon yayınlamışlardı. Ancak bu olayın tepki çekmesi üzerine ilişkilerin gizli olarak sürdürülmesi kararlaştırıldı. Toplantı'nın ardında 9 Kasım 1980'de Türkiye'nin Strazburg Başkonsolosluğu, 19 Kasım 1980'de ise Roma Türk Hava Yolları bürosu saldırıya uğramış ve bu eylemler PKK ve Asala tarafından ortaklaşa üstlenilmişti.

30 Kasım 1980 tarihinde Tahran'da dağıtılan ASALA - PKK ortak bildirisinde "Ermeni, Kürt ve Arap halklarının bölgede emperyalizme ve Türkiye'ye karşı işbirliği yapmaları gerektiğini" dile getiriliyordu. 1987 yılında PKK ile Ermeniler arasında bir anlaşma yapılmış ve şu maddeler belirlenmişti :

- **Ermeniler PKK terör örgütü içinde eğitim faaliyetlerinde bulunacaklar.**
- **PKK terör örgütüne her yıl militan başına 5 bin dolar ödenecek.**
- **Ermeniler küçük çaplı eylemlere katılabilecek.**

18 Nisan 1990 tarihinde yapılan bir sonraki anlaşmaya göre ise şu ilkeler belirlenmişti :

- PKK ve Asala yönetiminde işbirliğine gidecekler.
- Türk güvenlik kuvvetlerine yönelik eylemlerin istihbaratı Ermeniler tarafından yapılacak.
- Devrimden sonra elde edilecek topraklar eşit olarak bölüşülecek.
- Kamp masraflarının % 75'i Ermeniler tarafından karşılanacak.
- Eylemler Türkiye'nin diğer metropol kentlerine de yayılacak.

PKK ve Asala sadece Türkiye konusunda değil Kafkasya'da da ortak eylem kararına varmışlardı. 19 - 20 Mayıs 1992 tarihinde bir grup PKK terör örgütü mensubu, 3 araçla İran'ın Urumiye kentinden Ermenistan'a geçmişler ve Azeri Türklerine karşı savaşmışlardı.

6 - 9 Ocak 1993 tarihlerinde Beyrut'taki iki ayrı kilisede düzenlenen ve Lübnan Ermeni Ortodoks Başpiskoposu, Ermeni Parti yetkilileri ve 150 gencin katıldığı toplantıda söylenen şu ifadeler oldukça önemli gerçekleri ortaya koyuyordu :

"Ermenistan devleti kurulmuş her geçen gün toprakları genişlemektedir ve atalarının intikamını

mutlaka alacaklardır. Başta ABD olmak üzere Batı ülkeleri Karabağ'da sürdürülen savaşta Ermenileri haklı bulmaktadır. Türkiye'deki iç savaş sürecektir, Türk ekonomisi sıfır noktasına gelecek ve halk ayaklanacaktır. Türkiye bölünecek ve bir Kürt devleti kurulacaktır. Ermeniler Kürtlerle olan iyi ilişkilerini sürdürmeli ve Kürtlerin mücadelesini desteklemelidir."

PKK terör örgütü Ermenistan topraklarını rahatlıkla kullanıyor, dergiler yayınlıyor ve faaliyetlerini sürdürüyordu. 4 Haziran 1993 tarihinde, Ermeni Hınçak Partisi, Asala ve PKK terör örgütleri Batı Beyrut'ta yine bir araya gelmişlerdi. PKK terör örgütünün elebaşı Abdullah Öcalan, Ermeni Yazarlar Birliği tarafından "Büyük Ermenistan hayali fikrine katkılarından dolayı" onur üyeliğine seçilmiş, Ermeni halk hareketi bünyesinde bir Kürdistan komitesi oluşturulmuştu. PKK terör örgütü, 24 Nisan tarihini sözde Ermeni soykırım günü olarak kabul ederek toplantılar yapmış, 21 - 28 Nisan 1980 tarihini "Kızıl Hafta" olarak ilan etmişti.

Ermeni terör örgütlerinin PKK ile bütünleştiği nokta, Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu Anadolu topraklarının silahlı eylemlerle ele geçirilmesi ve burada bir devlet kurulmasıydı. Ermeni terör örgütlerinin temel hedefleri "4T" deyimiyle özetleniyordu :

- Terör yoluyla soykırım iddialarının dünyaya duyurulması,
- Soykırım iddiasının Türkiye tarafından tanınması,
- Türkiye'den tazminat talebinde bulunulması,
- Türklerin işgalinde olduğu iddia edilen toprakların Ermenilere iade edilmesi.

BÜYÜK KÜRDİSTAN

1918 Ateşkes antlaşmasını takiben Irak Manda yönetimi İngilizlerin kontrolü altına girmişti. Atatürk'ün önderliğindeki Milli Mücadele Hareketi, -Irak'ın Erbil, Kerkük, Musul, Süleymaniye ve Hanekin şehirlerini ifade eden-Musul eyaletini Misak-ı Milli sınırları içerisinde saymış ve 23 Nisan 1920'de Türkiye Büyük Millet Meclisi de bu bölgeyi milli sınırları dahilinde kabul etmişti. Türkiye'nin Irak ile sınırını belirleyecek Musul Sorununun çözümü 1923 Lozan Konferansı'na kaldı. İngiltere, Lozan ve Haliç konferanslarında buranın Türkiye'ye verilmesine karşı çıktı ve sonunda konu Milletler Cemiyeti'ne götürüldü. Bu dönemde Türkiye

Cenevre'deki temsilcilerini geri çekmiş ve savaş hazırlığı bile yapılmıştı. Bölgede Türkiye ile bir savaşı göze alamayan İngiltere bölgedeki azınlıkları Türklere karşı kışkırtmaya başladı. İngilizlerin Asurilerden oluşan paralı livi askerleri, 4 Mayıs 1924'de Kerkük'te ilk Türk katliamını gerçekleştirip yaklaşık 30 Türkmeni öldürdüler.

Bunu takiben dağlık bölgelerde yaşayan Kürt aşiretlerini kışkırtarak 1925 Şubat'ında Doğu Anadolu'da bir Kürt isyanı başlatıldı. Şeyh Said önderliğindeki isyan Türk Ordusu tarafından dağıtılmış ama, İngiltere de amacına ulaşmış ve Kürtlerle Türkiye'yi karşı karşıya getirmişti. İngiltere ve Irak Manda yönetiminin baskılarıyla, Milletler Cemiyeti Komisyonlarından Türkiye lehine bir karar çıkmadı ve 16 Aralık 1925'te Milletler Cemiyeti bölgeyi Irak'a bıraktı.

5 Haziran 1926'daki Ankara Antlaşması ile Türkiye, BM sınırını kabul etmek zorunda kaldı. Bu dönemden sonra İngiltere, Kuzey Irak'ın iki büyük şehri olan Erbil ve Musul'daki Türklere karşı büyük bir asimilasyon politikasına girişti. Erbil ve çevresindeki verimli topraklar dağlık bölgelerdeki Kürt aşiretlerine açılırken, Musul'un da Araplaştırılması planlanmıştı. Bu şekilde daha aşağıda kalan Kerkük gibi Türk bölgeleriyle Türkiye'nin bütün irtibatı da kesilmiş olacaktı.

30 Ekim 1932'de Irak resmen bağımsızlığına kavuştu. Bağımsız olmasına rağmen Irak'ta İngiliz tesiri uzun süre devam etti. Kral Faysal, 1933 yılında tedavi için gittiği İsviçre'de, İngilizlerle işbirliğine son vereceğini yeniden açıklayınca yattığı hastanede zehirlendi. Ardından yerine getirilen oğlu Prens Gazi de İngiliz düşmanı çıkınca, bir trafik kazası süsü verilerek başına vurulan bir balyozla öldürüldü. 1936'dan 1941'e kadar gerçekleşen 7 darbenin ardından yeni bir İngiliz işgali geldi ve İngiltere yanlısı bir iktidar işbaşına getirildi.

II. Dünya Savaşı'nı takip eden 1945'li yıllardan sonra, bütün dünya ile birlikte Ortadoğu da ABD ile Sovyetler arasında hakimiyet alanlarına ayrılmıştı. 1949'da NATO'nun, 1955'te Varşova Paktı'nın kuruluşu bunu iyice belgelemişti. 1952'de Mısır'da bir darbe sonunda başa gelen Cemal Abdunnasır Sovyet çizgisine girmişti. Ortadoğu'da Suriye ile Mısır birlikte hareket etme

kararı alırken, Irak ve Ürdün Batı kontrolünde kaldılar.

İngiltere ve Fransa, bölgedeki sömürgelerine bağımsızlık vermek durumunda kalmışlar ve II. Dünya Savaşı'nı takiben ekonomileri de çok zor duruma düşmüştü. İngiltere için, Irak'ta etkin olmanın ve Kerkük petrollerini kontrol etmenin yolu yine Kürtlerden geçiyordu.

ABD ve Batı, Sovyetlerin Mısır ve Suriye kanalıyla Ortadoğu'yu kontrol planına karşı yeni yollar arıyorlardı. 13 Temmuz 1958'de Amerikalıların desteğindeki Irak Başbakanı Nuri Said, General Abdulkerim Kasım komutasındaki en seçkin ordusunu Suriye'yi işgal etmekle görevlendirdi. Ancak ordu ertesi gün Bağdat'a dönerek ihtilal yaptı ve Kraliyet ailesi ile birlikte Başbakan da öldürüldü, Cumhuriyet ilan edildi. Güneyli bir şii olan General Kasım kendisini Başbakan ve Genel Komutan ilan etti. Özellikle Arap çoğunluk Irak'ın, Suriye ve Mısır'ın oluşturduğu Birleşik Arap Cumhuriyeti'ne katılmasını istiyordu. Ancak General Kasım, Arap dünyasına kendisi önder olmak istediği için Nasır'a karşıydı. Irak lideri General Kasım, Mısır ve Suriye ile birleşmeye yanaşmayınca, halk desteğini yitirmeye başlamıştı ve kendini desteklemesi için Sovyetlere sığınmış bulunan Kürt lider Molla Mustafa Barzani'yi Irak'a davet etti.

Önce Mısır'da Nasır ile görüşen Mustafa Barzani, ardından Irak'a gitti ve General Kasım tarafından büyük bir törenle karşılandı. Sovyetler, himayelerine aldıkları ve gerilla eğitimi verdikleri Molla Mustafa Barzani'nin kendi politikalarına uygun bir isyan başlatacağına inanmışlardı. Barzani ise komünizme karşıydı ve Amerikanın müttefikleriyle birlikte hareket etmek istiyordu. Türkiye'den olumlu bir destek alamayınca, ABD'nin bölgedeki en güçlü müttefiklerinden birisi olan İran'la işbirliğine yöneldi. General Kasım ile İran Şahı'nın arası da son derece açıktı. Bu yüzden İran ile Barzani anlaştılar. Molla Mustafa, Bağdat'tan ayrıldıktan 3 ay sonra isyanı başlattı.

General Kasım Kürtlere karşı Sovyetlerden yardım istedi. Sovyetler Komünist Partinin iktidara ortak olmasını şart koşunca Kasım İngilizlere yanaştı. İngilizler ise Kasım'ın Barzani ile anlaşmasını önerdi. Barzani ile

anlaşmak zorunda kalan General Kasım büyük tavizler verdi. Kuzey Irak'ta ancak % 10 nispetinde tarıma elverişli arazi vardı ve tamamına yakını da Türkmenlere aitti. Molla Mustafa'nın isteği doğrultusunda çıkarılan Toprak Reformu kanunu ile Türkmenlere sadece 1000 dönüm arazi bırakılarak geri kalanı Kürt aşiretlerine dağıtıldı. Yapılan Anayasa değişikliğinde Arapların ve Kürtlerin varlığı zikredilirken, Türk varlığı gözardı edildi.

1960lı yılların başında Kürt Aşiretler, Irak hükümetinin anlaşma hükümlerine uymadığını öne sürerek zaman zaman isyan ettiler. 1963 Şubat ayında ise Baas Partisi mensubu subaylar tarafından gerçekleştirilen bir ihtilal ile General Kasım ve yandaşları idam edildiler. Baas Partisi iktidarında Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık ve Devrim Komuta Konseyi Başkanlığı General Hasan el Bekir tarafından üstlenilmiş ve yardımcılığına da Saddam Hüseyin getirilmişti.

Irak Yönetiminin Kürtlerle olan savaşı bitmemiş ve 1970 yılına kadar devam etmişti. Bu yıl içinde, çaresiz kalan Irak Baas Yönetimi Kürtlerle anlaşmak zorunda kaldı ve ardından yeni tavizler verildi. 11 Mart 1970 tarihinde, Kuzey Irak'taki iki zap arası ve Süleymaniye bölgesi Kürdistan Otonom Bölgesi adıyla bir kanun hükmü haline getirildi. Kürtlerin yeni toprak talepleri üzerine, Türkmenlerin elinde kalan 1000 dönüm verimli arazinin 700 dönümü daha Kürtlere dağıtıldı.

Musul kenti ile Türkiye arasında kalan bölgeyi kontrol etmek için Dohuk kazasını vilayet yapıp otonom bölge içine aldılar. Tarihi Türkmen kenti Erbil'i ise, Kürdistan Otonom Bölgesinin başkenti olarak ilan ettiler. Peşmergeler, Irak hükümetinden maaş almaya başladılar ve anlaşmanın yapıldığı gün Irak'ın milli bayramı ilan edildi. Kürt Otonom Bölgesi, Irak'ın kuruluş yasalarına aykırı olmasına ve Saddam Hüseyin'in keyfi bir emrine dayanmasına rağmen sonraki yıllarda Peşmergeler tarafından tarihi bir hak olarak algılanmaya ve savunulmaya başlandı.

Anlaşmaya rağmen Kürt gruplar, aldıkları tavizlerle yetinmeyip Irak yönetimi ile savaşı sürdürdüler. Iraklı askerler gerilla mücadelesinde başarılı olamıyorlardı. Bu yüzden Irak, Kürt grupları destekleyen İran ile anlaşma yolları aradı. Irak Cumhurbaşkanı Yardımcısı Saddam, Cezayir

Cumhurbaşkanı Bo Medyen'den kendilerine aracılık etmesini istedi. 1975 yılında Cezayir, İran Şahı ile Saddam'ı Cezayir'e davet ederek anlaşmayı gerçekleştirdi. Ancak Irak ileride büyük bir savaşa yol açacak büyük tavizler vermek zorunda kalmıştı. Irak nehirlerinden Şattülarab'ın yarısı ile Zeynül Kavis, Seyif Saad ve Pencuvin bölgeleri İran'ın milli sınırlarına dahil oldu.

Amerika'nın sert tepkisine rağmen İran Şahı Kürtlere olan desteğini çekti, ağır silahlarını elinden aldı ve Batıdan Kürt gruplara gelen silahlara el koydu. Anlaşmayı takiben Saddam Hüseyin, Kürtlere karşı karadan ve havadan büyük bir hareket başlattı. İran sınırına yakın olanlar çareyi İran'a kaçmakta buldular.

Türkiye sınırına yakın Dohuk'ta bulunan Kürt grupları çaresiz kalmışlardı. Türkiye'nin araya girmesiyle büyük bir katliam önlendi ve Kürtlerin İran'a geçmesi için süre tanındı. Baas yönetimi Kürtler için genel bir af çıkardı. İçlerinde Barzani'nin büyük oğlu Lokman ile kardeşleri Ubeydullah ve Sabir'in de bulunduğu çok sayıda peşmerge silahlarıyla birlikte İran'a gitmektense Irak hükümetine teslim oldular. Ancak bu Kürt liderler bir süre sonra Baas yönetimi tarafından idam edildiler.

12 Ocak 1979'da gerçekleşen İran İslam Devrimi, Ortadoğu'da yepyeni bir dönemin başlamasına ve dengelerin altüst olmasına neden olmuştu. ABD, İran İslam Devrimi ile birlikte Ortadoğu'daki en büyük müttefiki İran'ı kaybedince hemen yeni bir müttefik arayışına girdi. CIA ile Saddam Hüseyin arasında Mısır Kahire'de gizli görüşmeler yapıldı ve anlaşmaya varıldı. Temmuz ayında ise Cumhurbaşkanı General el Bekir görevinden ayrılmak zorunda kaldı ve Saddam Hüseyin işbaşına getirildi.

İran'ın silah gücünü tasfiye etmek için ABD ve Batı tarafından desteklenen Saddam Hüseyin, 22 Eylül 1980'de Irak ordularını bazı bölgelerden İran'a soktu ve savaş başladı. 8 yıl süren savaştan çocuklar ve kadınlar da nasibini almış, okullar, hastaneler ve camiler bile yıkılmıştı. Ölü ve yaralı sayısı yaklaşık 2 milyona ulaşmıştı. 20 Ağustos 1988'de İran ile Irak arasında ateşkes sağlandı. İran yine Kürt gruplarını desteklerken, Irak da İran'a karşı Halkın Mücahitleri Örgütüne yardım

ediyordu. Savaşın hemen ardından Saddam yönetimi Kürtleri ezmek için harekete geçti. Batıdan aldığı kimyasal silahları da kullanarak Halepce ve Dohuk'ta büyük katliamlar yaptı. Katliamdan kurtulmak isteyen yüz binlerce peşmerge Türkiye sınırına yığıldı. Türk Devleti sınırı açarak Iraklı Kürt halkını daha büyük bir katliamdan kurtardı. Kürtlerin Irak'taki etkinliğine son veren Baas yönetimi bu kez yeniden Türkmenlere yöneldi ve asimilasyon, Türkmen mülklerine el koyma, sürgün ve idam politikalarına hız verdi.

1979 İran Devrimi'nin ardından bölge ülkeleri yeni ittifaklar kurmuşlardı. Sovyetler Birliği desteğindeki Suriye ile İran arasında ortak düşman Irak'a karşı büyük bir ittifak başlamıştı. 1980'de Sovyetlerin iç savaş tehdidinden kurtulan Türkiye ise ABD ve Batı ittifakına daha fazla teslim olmuştu. Buna bağlı olarak Ortodoks Rusya ve Yunanistan desteğindeki Suriye, PKK Terör örgütünün kuruluşuna oldu.

Bu yolla Suriye ve müttefikleri bir yandan Türkiye'nin Ortadoğu'da süper güç olmasına yol açacak Atatürk Barajı projesini engellemeyi, diğer yandan da ABD ve Batı tarafından desteklenen Barzani ve Talabani'ye karşı bölgede büyük bir Kürt grubunu kontrol etmeyi amaçlıyorlardı.

Batının ve Körfez ülkelerinin desteğiyle büyük bir askeri güce ve morale kavuşan Irak artık bölgede yayılma planları yapıyordu. Irak'ın hemen yanındaki Kuveyt ve Körfez petrol kaynaklarına göz dikmesi, bu kez kendisine bu gücü veren Batı ve Körfez ülkelerini tedirgin etmeye başlamıştı. Irak'ın büyük askeri gücünü kırabilmek için 2 Ağustos 1990'da önce Kuveyt'e saldırmasına göz yumuldu ve ardından oluşturulan uluslar arası güç ile Irak'ın karşısına çıkıldı. Saddam, Kuveyt'te kalamayacağını anlayınca Cumhuriyet Muhafızları'nı Bağdat'a çekti ve Kürt ve Türkmenlerden oluşan askerleri Kuveyt'te bıraktı. Bu askerlerin bir çoğu ulular arası güce teslim olurken, bir çoğu da tankların altında can verdi. Irak yoğun hava saldırısı sonunda yenilgiyi kabul etti.

Diğer yandan Iraklı Muhalif Gruplar Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta toplanarak büyük bir isyan başlatma kararı almışlardı. Buna bağlı olarak

Güney Irak'taki Şiiler Basra'dan başlattıkları ayaklanmayla Güney illerini birer birer ele geçirdiler. Irak ordusunun bölgedeki güçleri de Şiilerin ayaklanmasına destek verince isyancılar Bağdat'a 20 kilometre uzaklıktaki Aziziye kasabasına kadar ulaştılar. Şiiler Saddam'ı devirmek ve Bağdat'ı ele geçirmek için Müttefik güçlerinden yardım isteyince; "Irak'ın iç işlerine karışamayacakları" şeklinde kısaca "Hayır" cevabı aldılar. Şiilerin ve dolayısıyla İran'ın Irak'a egemen olabileceği korkusu, Bağdat'a girilmesini önledi ve Irak'a karşı yürütülen uluslar arası hareket çözümsüz kaldı.

Saddam, Batı ülkelerinin bütün isteklerini kabul etti. Irak'ın Şii ve İran hakimiyet alanına gireceğinden korkan Batılılar da Saddam'ın Şii güçleri ezmesine göz yumdular. Görev, savaşlarda bile özenle korunan Cumhuriyet Muhafızları'na verildi. Batı ise İran'a ultimatom vererek Şiilere yardım etmesini engelledi.

Irak Muhafız ordusu Güneydeki ayaklanmayı büyük bir katliamla bastırdı ve 150 bini aşkın insan öldürüldü. Batı ülkelerinden destek alan Irak Yönetimi, Güneyden sonra 1991 Mart ayı sonunda Kuzeye yöneldi. Cumhuriyet Ordusu sırasıyla, Türkmen kentleri Mendeli'den başlayarak Hanekin, Kızılubat, Deliabbas, Şahraban, Süleymanbey, Kifri ve Kerkük'e kadar her yeri ele geçirip önde gelenleri kurşuna dizdi. Ardından Kuzeye doğru Erbil'den bir önceki kasaba olan Altunköprü'de 28 Mart 1991'de büyük bir katliam yapıldı. Sadece bir mahallede 83 kişi kurşuna dizildi.

Cumhuriyet Muhafızları, içerdeki ayaklanmaları bastırdıktan ve binlerce insan hayatından, yüz binlerce insan da yurdundan olduktan sonra Batı ülkelerinin insanlık duyguları birden kabarıverdi. 5 Nisan 1991'de Birleşmiş Milletlerin 688 Sayılı Kararı ile Kuzey Irak ile Türkiye sınırına yığılan insanların can güvenliklerini sağlamak ve insani yardımda bulunmak amacıyla "Huzur Operasyonu" başladı.

17 Nisan'da ise ABD, Hollanda, İspanya, İtalya, İngiltere ve Fransa'ya ait güçler Kuzey Irak'ta konuşlandırıldı. Irak halkını korumak amacıyla Kuzey ve Güney Irak "Güvenli Bölge" ilan edilerek Irak güçlerinin buralara girişi yasaklandı. Kuzeyde 36. Paralel güvenli bölge sınırı kabul

edildi. Ancak o kadar ilginçtir ki, doğuda Süleymaniye bölgesi 36. Paralelin altında kalırken güvenli bölgeye dahil edilmiş, batıda Musul 36. paralelin üstünde kalmasına rağmen güvenli bölgeye alınmamıştı.

Türk ve Dünya kamuoyunun düz bir çizgi zannettiği 36. Paralel, aslında Kürt bölgelerini özenle güvenli bölgeye dahil ederken, Türkmen bölgelerini de özenle güvenli bölge dışında bırakan kırık bir çizgiydi. Erbil, Kürt Federasyonu'nun başkenti olarak görüldüğü için güvenli bölgeye dahil edilmiş ve burada yaşayan Türkmenler de bu yüzden şanslı olarak Güvenli Bölgede kalmışlardı. Güvenli Bölge içinde kalan bir başka Türkmen bölgesi ise, Süleymaniye yakınlarındaki Kifri kasabasıydı. Türkmenlerin % 80'i aşkın kısmı Irak yönetiminin insafına terkedilmişti. 36. Paralel ile Irak Kürt Federasyonu sınırlarına basit gözle bile bakıldığında ikisinin birbiriyle tamamen çakıştığı görülebiliyordu. Bu tarihlerden sonra, Güvenli Bölge tümüyle Kürt grupların hakimiyet alanına girdi.

1991 Körfez Savaşı sonrasında sınırları BM tarafından da güvenceye alınan Kürt bölgesinin en önemli eksiği devletleşme süreciydi. Bu süreçte senaryonun uluslararası hukuka uygun olması için bir Parlamento oluşturulması gerekiyordu. Haber ajansları, televizyonları, Londra'daki araştırma ve istihbarat kurumları, Arap kuruluşları ve elemanlarıyla İngiltere, bu bölgenin nabzını en iyi tutan ülkeydi. İngilizlerin rehberliğinde, 5 Mayıs 1992'de Kürt gruplar self determinasyon hakkı elde etmek için Parlamento seçimleri düzenlediler. Ancak Türkmenleri temsil eden Irak Milli Türkmen Partisi bu girişimi boykot etti. Kuzey Irak'taki iki büyük Kürt grubu KDP ve KYB ise, halk yerine Barzani ve Talabani tarafından seçilen milletvekilliklerini yarı yarıya paylaştılar.

Zaman içinde sınır ticareti –ki en önemlisi Silopi üzerinden yapılan petrol taşımacılığı- yoluyla elde edilen gelirlerin ve bazı bölgesel yetkilerin paylaşımı iki Kürt grubunun arasını açtı. Sonunda Kuzey Irak da ikiye bölünerek –Zaho ve Dohuk'tan Erbil'e kadar- Kuzeye Barzani, -Erbil'in altından Süleymaniye ve Kifri'ye kadar- Güneye ise Talabani yerleşti. İki Kürt grup arasına, ateşkesin korunması için –çoğu

Türkmenler birazı da Asurilerden oluşan- bin kişilik bir Barış gücü yerleştirildi. Bu Barış Gücü (PMF) Türk komutanlar tarafından yönetildi. Takibeden süreçte, KDP ve KYB kendi bölgelerinde birer devlet yapısı oluşturdular. Polis ve asker güçlerinden, okullara, mahkemelere, bayrak ve marşlarına kadar kısaca ilan edilmemiş bir devlet yapısının bütün birimlerini oluşturdular. 17 Eylül 1998'de, Barzani KDP'si ile Talabani KYB'si arasında Washington'da yapılan anlaşma Kuzey Irak içinde bir dönüm noktası oldu. KDP ve KYB tarafından dışlanan PKK, bu birleşmeye katılmak istediye de başarılı olamadı. Amerika Birleşik Devletleri, daha önce Suriye ve Rus Yunan Ortodoks ittifakı ile birlikte hareket eden PKK'yı bölgeden tasfiye etme kararı aldı.

Bunun üzerine Türkiye, savaşı da göze alarak PKK'nın Suriye'deki varlığına son vermek için атаға geçti. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kararlı tutumu ve Kara Kuvvetleri Komutanı Atilla Ateş'in 5 Ekim 1998'de Suriye sınırına yakın bölgede yaptığı konuşma etkisini gösterdi. Terör örgütünün başı Abdullah Öcalan 9 Ekim 1998 tarihinde Suriye'yi terk etmek zorunda kaldı. Buradan Yunanistan'a kaçan Öcalan, iltica talebi kabul edilmeyince Moskova'ya gitti. Duma Meclisi Öcalan'ın Rusya'da kalmasını onaylarken, Rusya Başbakanı karşı çıktı. 12 Kasım'da Abdullah Sarıkurt adına düzenlenmiş sahte pasaportla Moskova'dan Roma'ya gelince İtalyan polisince tutuklandı. Dönemin İtalyan hükümetinin açık koruması da sonuç vermedi ve 16 Ocak 1999 tarihinde Güney Kıbrıs Rum Kesimi'nce "Lazaros Mavros" adına düzenlenen kırmızı pasaportla buradan ayrıldı. Yeniden Moskova'ya oradan Yunan Gizli Servisine ait uçakla Yunanistan'a ve buradan da Kenya'ya kaçırıldı. 16 Şubat 1999 tarihinde ise CIA Mossad işbirliğinde yakalanarak Kenya'da Türk güvenlik birimlerine teslim edilip Türkiye'ye getirildi.

Bu dönemden sonra Batı Emperyalizmi, Büyük Kürdistan hedefinde yararlanacakları PKK terör örgütünü siyasallaştırma çabasına girişti. Öcalan'ın yakalanmasından sonra, AB'nin ortak istihbarat birimleri örgütün Avrupa'da yaşayan bir komite tarafından yönetilmesi için büyük gayret sarfettiler. Bunda tamamen başarılı olamaları da Kandil'deki silahlı birimlerle olan irtibatı da korudular. Türkiye'nin PKK'nın yasaklanmasına ilişkin baskıları artınca, örgütün

ismini değiştirmesini önerip, yeni ismin yasaklanmayacağı konusunda güvence verdiler. Bu güvenceye bağlı olarak, Avrupa Birliği ülkelerindeki Kadek örgütlenmelerine yönelik hiçbir tedbire başvurulmadı.

Kandil dağlarındaki silahlı PKK Kadek birimleriyle komşu olan Talabani yönetimindeki KYB, Türkiye'ye şirin görünmek için PKK'ya yönelik bazı göstermelik eylemlerde bulundu. Ancak aralarındaki fikri yakınlık sebebiyle ciddi bir çatışmaya hiçbir zaman girmediler. Aynı şekilde, PKK Kadek birimleriyle aşiret yakınlığı da olan Barzani yönetimindeki KDP de, Türkiye ile ilişkilerinin gerginleştiği 2002 yılından itibaren örgütün kendi topraklarını kullanmasına göz yumdu. Esasen her iki Kürt grubu da, silahlı mücadele tecrübesi daha fazla olan PKK – Kadek militanları ile doğrudan savaşmayı göze alamadılar.

Nisan 2003'te ABD ve müttefiklerinin Irak'ı işgali sonrasında PKK, bir süre tedirginlik yaşadıysa da kısa sürede ABD ile iyi ilişkiler kurdu. ABD, PKK terör örgütünü hem Türkiye'ye karşı bir koz olarak kullanmak, hem de Suriye ve İran'daki muhtemel operasyonlara hazır bulundurmak amacıyla koruma altına aldı. PKK, İran'ın Mahabat bölgesinde ve Suriye'nin Kamışlı Haseki bölgesinde geniş bir tecrübeye ve halk tabanında güçlü irtibatlarla sahipti. Terör örgütü Bu bölgelerde ve Türkiye'de, CIA, MI6 ve Mossad için istihbarat toplamaya başladı.

Irak'ta direnişin arttığı 2004 yılında ABD, PKK'yı göstermelik olarak ikiye böldü ve Osman Öcalan liderliğindeki grubu Suriye'de kullanmak üzere Musul ve Suriye sınırında örgütledi. Kamışlı ve Mahabat'ta Mart ayı ortasında aynı günlerde çıkan isyanlarda PKK önemli bir rol oynadı. Bir maç sırasında Kamışlı'da Kürtler Araplara karşı kışkırtılınca 50'yi aşkın kişi öldü ve yüzlercesi yaralandı.

Aynı dönemde 2 bin kadar PKK'lı Türkiye'ye giriş yaparak bir yandan siyasi çalışmalarla destek vermek diğer yandan da kentlerde küçük çaplı eylemler yapmak üzere görevlendirildiler. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne giriş süreciyle birlikte, ayrılıkçı hareketlere karşı ılımlı bir tavır takınan AKP hükümetinin politikası PKK'nın politik uzantılarına büyük cesaret verdi. PKK militanlarının mezarları ziyaret edildi ve başta

Diyarbakır Belediye Başkanı olmak üzere bazı siyasiler PKK'dan "Silahlı Kürt Muhalefeti" olarak söz etmeye başladılar.

BÜYÜK İSRAİL

Batı Emperyalizminin Süveyş'ten Hazar'a kadar olan bölgenin Türk ve İşlam egemenliği yerine kendi kontrolünde olmasını amaçlayan projelerinin sonuncusu Büyük İsrail planıydı. Yahudi yazarların kendi ifadesiyle:

"İngilizler, Filistin'de bir Yahudi merkezi kurarak kendi kontrollerinde idareyi düşünüyordular. Filistin; Asya, Avrupa ve Afrika'nın keşiştiği yerdeydi. Filistin'de sadık bir millet olursa Hindistan yolunda rahat edeceklerdi. İngilizleri her şeyden önce Süveyş Kanalından geçecek gemilerin güvenliği ilgilendirmekteydi. Bu sebeple, Filistin'deki bir Yahudi merkezine yardım edeceklerini ifade ediyorlardı. Siyonizm'in ateşlenmesine sebep olan diğer önemli bir faktör, Avrupa'da uyanan bütün milletlerin kendi hayatlarını kendileri kurma özgürlüğü fikriydi. Bunlardan dolayı bütün yazılarda, Filistin'de Yahudiliğin canlanması fikri açıkça yer alıyordu."

Herzl'den önce Siyonizm tarihinin ilk başlıca olayı, Sir Moses Montefiore'nin Filistin'de zirai koloni kurması ve Kalscher ile Alkalai'nin Filistin'de kolonizasyona girişmesiyle başladı. Buna ilaveten 1870 yılında ilk olarak, Mikveh İsrail adıyla Uluslar arası İsrail Birliği tarafından bir zirai okul kuruldu. Petah Tikvah Vakfı, Yahudi kolonilerinin anası durumundayken, First Alia of the Biluim da 1878 yılında Filistin'de bulunuyordu. Aynı devirde Hibbat Zion hareketi Rusya'da şekil alarak Filistin'de ziraat yapılması için yardımcı olmaya çalışıyor, Baron Edmond de Rotschild ise Paris'te bu kolonizasyonu para yönünden destekliyordu. Hovevei Zion grubu da 1884'deki Kattowitz Konferansı'nda milli bir organizasyon olarak teşekkül etmişti.

Bu dönemdeki Siyonist yazarların çoğu, Filistin'de İngilizlerin himayesinde bir Yahudi toplumu kurulması fikrini desteklemişlerdi. Bunlardan en önemlisi Yahudi soyundan gelen Benjamin Disraeli idi. Benjamin Disraeli (1804–1881), İsaac Disraeli'nin oğluydu. Bu zat yazar ve

Londra'daki İspanya-Portekiz Yahudilerindendi. Tory partisinin lideri olmuş, iki kere de İngiliz Krallığının Başbakanlığını yapmıştı. İngiltere'nin büyük devlet adamı olarak kabul edilen Disraeli, İngiliz İmparatorluğu'nu şanlı hale getirmiş ve Kıbrıs'ı almış, Süveyş Kanalına hâkim olmuştu. Kendi devrinde Kraliçe Victoria Hindistan İmparatoriçeliği tacını giymişti. 1830 yılında Filistin'i ziyaret etmiş ve orada Yahudi vatanının kurulmasını istemişti.

Haskala hareketinin öncülerinden olan Peretz Smolanskin, "It is time to plant" (Ekim Zamanı) isimli romanında Filistin hakkında şunları söylüyordu:

"Birçok uzmanlar bu yeri inceledi. Bilhassa İngiliz araştırmacılar seyahat edip çalıştılar. Netice olarak burasının çok bereketli olup 14 milyon kişiyi besleyecek seviyede olduğunu kaydettiler. Bu fikirde mübalağa olduğunu kabul etsek bile – neden mübalağa etsinler – bunun yarısını akla getirsek, hepimizi çok fazlasıyla alacak."

Asıl Siyonist Hareket, İsrail'in kurucusu sayılan Theodor Herzl'in 1900'de, Londra'daki Dördüncü Siyonist Kongreyi açmasıyla başladı. Herzl anılarında şunları söylüyordu: "Daha ilk başlangıçta, İngiltere'nin diplomatik ağırlığını koymasının gerekliliğine inanmışım. Çünkü İngiltere havadan Hindistan'a bakar durumdaydı. Biraz aşağıya Filistin'e de bakması gerekmektedir..." "İnancımı aktardım. İngilizler, Süveyş yoluna bakmalıydılar. Hint yolundan başka yolları da görmeliydiler. Örneğin, Yafa-Pers Körfezi arasındaki demir yolu misali gibi..." "Zengin ülkenin (Yani Amerika'nın) adamları ve İngiltere destek olmalıdır. Filistin'deki boş arazilere birkaç yıl içinde binlerce insan yerleştirmekle birlikte, para desteği ve gayretle o tarihi vatan kurtarılabilir. Bu nedenle, dünya Yahudilerinin İngilizleri desteklemesi yalnız politik açıdan değil, manevi yönden de gereklidir."

Nitekim düşünüldüğü gibi oldu ve 1917 yılındaki Balfour Deklarasyonu, Filistin'de İsrail devletinin kuruluşunun yolunu açtı. İngiltere Yahudilerinin lideri Lord Rothschild'in gayretleri sonucunda İngiliz Dışişleri Bakanı Arthur James Balfour,

Lord'a "Balfour Deklarasyonu" olarak bilinen şu mektubu gönderdi;

"Saygıdeğer Lord Rothschild;

Majesteleri Hükümetinin, arz edilmiş bulunan Yahudi Siyonizmi'nin gayelerine iştirak ettiğini bildiren ve Kabine tarafından da kabul edilen aşağıdaki deklarasyonu sunmaktan dolayı büyük memnurluk içindeyim:

Majesteleri Hükümetinin görüşü, Yahudi halkı için Filistin'de milli bir vatan tesis edilmesi, Filistin'de yaşayan toplumların medeni ve dini haklarına zarar vermeden gayesini gerçekleştirecek Yahudi toplumuna yardım edilmesi, diğer ülkelerdeki Yahudiler tarafından siyasi bir statüye kavuşturulması yönündedir.

Şayet bu deklarasyondan Siyonist Federasyon'u haberdar ederseniz, memnurluk duyurum. 2 Kasım 1917"

Aynı yıl içinde Allenby komutasındaki İngiliz ordusu Kudüs'ü işgal etti. İngilizlerin gözetiminde daha önceki yıllarda başlayan kolonizasyon hareketi daha da hızlandı ve dünyanın pek çok yerinden Yahudiler bölgeye yerleştirildiler. 1941 Kasım ayında, Kudüs Müftüsü Emin El-Hüseyn Berlin'e gitti. Berlin Radyosunda Araplara hitaben bir konuşma yaptı. Hitler ile aralarında şu protokol imzalandı:

"Büyük Müftü, Führer'in gösterdiği alakadan dolayı memnun olmuştur. Führer, Arap Dünyasının meselelerine karşı büyük sempati duymaktadır. Filistin, Suriye ve Irak'ta Arapların hür ve bağımsız olmasını destekler. Almanya zaten Museviler'e karşı büyük bir savaş açmıştır. Bu savaş, Filistin'deki Yahudilere karşı da geçerlidir. Onları yok edinceye kadar devam edecektir... (Hitler, burada Kafkasya'ya kadar uzanmış olan Alman ordusunun yardıma hazır olduğunu kaydetmektedir.)

Almanlar, İngiliz Manda İdaresinin Yahudi haklarını korumasına karşıdır. Bu hususta Araplarla birlikte, Kudüs Müftüsü'nü destekler."

Almanya İngiltere'nin Filistin'i Yahudilere vatan yapmasına karşıydı ancak 2. Dünya Savaşı'nda Hitler'in Almanya'daki Yahudileri topluca öldürülmesi, Filistin'de bir İsrail Devleti

kurulması fikrinin Birleşmiş Milletler tarafından da resmen kabulüne zemin hazırladı. 29 Kasım 1947 tarihinde Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda, Filistin’de bir Yahudi devleti kurulması teklifi kabul edildi.

1 Ekim 1948’de kurulan İsrail Devleti, o tarihten bugüne bölgedeki varlığını iyice pekiştirdi ve Gazze ve Batı Şeria olarak bilinen Filistin’e ait toprakları da işgal etti. Siyonizm idealine göre Büyük İsrail’in sınırları Tevrat’ta belirlenmiştir:

“(24) Ayak tabanınızın basacağı her yer sizin olacak; sınırınız çölden ve Libnandan, ırmaktan, Fırat ırmağından garp denizine kadar olacaktır. (25) Önünüzde kimse duramayacak; Allahınız Rab, size söylediği gibi, dehşetinizi ve korkunuzu ayak basacağınız bütün diyar üzerine koyacaktır.” (Kitabı Mukaddes Eski ve Yeni Ahit, Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul – 2000, Tensiye Bab 11)

Musevilik ilahi bir dindir, her milletten ve hatta Türklerden Musevi olanlar vardır. Ancak Yahudilik, İsrailoğullarının sadece kendilerine has kabul ettiği milli bir dindir. Yahudilik’te ve Siyonizm’de, Tevrat’a kesin bağlılık esastır. Tevrat’ta sınırları çizilen bu topraklar vaat edilmiş topraklardır. Bu yüzden, yüzyıllar boyunca sürgünde kalınmasına rağmen bu topraklara dönmek Yahudilerin en büyük ideali yani Siyonizm olmuştur.

Bu çizilen sınırlar bugün Türkiye’nin güneydoğu, Suriye ve Irak’ın ise Kuzey bölgelerini içine almaktadır. Bu bölgelerde yoğun olarak yaşayan Kürtlere yönelik olarak Siyonizm idealinde yeni tartışmalar ortaya çıkmıştır. Kimileri Arthur Koestler’in 13. Kabile kitabına konu olan Yahudilerin Hitler tarafından öldürülen Hazar Türkleri olduğunu söylerken, Amerika’daki bazı Yahudi araştırmacıları da bu kavimin Kürtler veya Ermeniler olduğu konusunda iki farklı görüş öne sürmektedir. Yahudiler tarafından tartışmaya açılan bu konunun ortak yanı, Kürtler ve Ermenilerin şu anda Vadedilen Topraklar üzerinde yaşaması. Konunun bir başka ilginç yanı da, Amerika’daki Kürt ve Ermeni lobilerini yönlendirenlerin ve finansörlerinin Yahudi kökenli olması. Bu konudaki bazı tespitler ne yazık ki güvenlik endişesiyle fazla dile getirilmemektedir.

Barzani ailesi ile İsrail arasındaki işbirliğine ilişkin artık pek çok kitap yazılmış ve gerçekler ortaya çıkmıştır. Bu işbirliğinin altında yatan asıl gerçek, Barzani ailesinin Yahudi olmasından ziyade Barzan bölgesinin esasen Vadedilen Toprakların bir parçası olmasındandır. Irak’ta Amerika, İngiltere ve İsrail’in neden bu kadar yakın stratejik işbirliği içinde olduğunu iyi anlamalıdır.

Ortadoğu’da Amerika Birleşik Devletleri’ni yönlendiren İsrail ve İngiltere’dir. İngiltere, I. Dünya Savaşı öncesinde işgal ettiği bölgeden, II. Dünya Savaşı sonrasında çekilirken İsrail’i miras bırakmıştır. Sovyetlerin dağılmaya yüz tutması, ABD’nin Komünizme karşı İslam dünyasına olan ihtiyacının kalmayıp ve gelişen İslamcı hareketlerin İsrail’in güvenliğini ciddi anlamda tehdit etmesi sebebiyle özellikle 1980’li yıllarla birlikte bu üç ülke arasındaki işbirliği daha da geliştirilmiştir. 1981 yılında Ariel Şaron’un gayretiyle imzalanan ABD İsrail Stratejik İşbirliği Anlaşması ile, Komünizm sonrası yeni düşman olarak İslamcılık belirlenmiştir. Bir yandan doğrudan veya dolaylı olarak İslamcı örgütleri destekleyen, kışkırtan bu ülkeler, diğer yandan da bu tehdidi gerekçe göstererek bölgedeki nüfuz ve işgal alanlarını genişletmişlerdir.

İsrail, Filistin topraklarında hem toplumu hem de İslamcı örgütleri terörize etmede son derece başarılı olmuştur. Şeyh Ahmet Yasin’in 1989 yılında İsrail tarafından yakalanması üzerine Hamas örgütü dağılma sürecine girince, ABD’den gelen Musa Ebu Marzuk Amerika’dan getirdiği 100 bin dolarla örgütü yeniden diriltmiş ve 1997 yılında da Şeyh Yasin Ürdün’de yakalanan 2 Mossad ajanına karşılık serbest bırakılmıştı. Bu süreç içinde İsrail, Hamas eylemlerini gerekçe göstererek Filistin’deki işgalini pekiştirmiş ve göstermelik bütün barış girişimleri başarısız kalmıştı. ABD’nin Irak’ı işgalini takiben iyice cesaretlenen İsrail, artık güvenlik endişesi kalmayınca Hem Yasin’i hem de Arafat’ı farklı yöntemlerle ortadan kaldırdı. İsrail’in şu anda işgal altında bulundurduğu Filistin topraklarından ve Suriye’ye ait (Türkmenlerin yaşadığı 16 köyün bulunduğu) Golan tepelerinden çekileceğini beklemek saf bir hayalciliktir. İsrail ne Batı Şeria’dan ne de Golan’dan asla çekilmeyecektir. İsrail’in yapacağı en son girişim, Gazze’de sınırlı bir özerkliği izin vermesi olacaktır.

olmuş ve bundan sonra da olacaktır. Türkiye bu tehditleri her zaman dikkate almak zorundadır.

ABD İngiltere İsrail ortaklığında yürütülen yeni Ortadoğu yapılanmasının temel hedeflerinden birisi, İsrail'in bölgedeki egemenliğini pekiştirmektir. Buna bağlı olarak Suriye'de Golan Tepelerinin İsrail'e kalmasını onaylayacak yeni bir yönetimin işbaşına getirilmesi, Güney Lübnan'daki Şii Hizbullah etkinliğinin kırılması ve İran'daki İsrail karşıtı dini yönetimin yıkılması amaçlanmaktadır. Büyük Kürdistan sınırlarına dahil edilmesi düşünülen Kerkük petrolünün İsrail'e uzanan petrol boru hattı ile Akdeniz'e ulaştırılması da geleceğe yönelik planlar arasındadır. İsrail'in Türkiye ile yakın ittifakını güçlendirmek amacıyla, ülkemizdeki dini tehdidin artırılması ve abartılmasına yönelik önemli psikolojik faaliyetleri de göz ardı edilmemelidir. Tümüyle savaş ve teröre yol açacak bu zorlamalar bölgede Türkiye'nin çıkarlarına tamamen ters düşmektedir.

Büyük Yunanistan, Büyük Ermenistan, Büyük Kürdistan ve Büyük İsrail hedeflerinin doğrudan veya dolaylı olarak geçmişten bugüne ortaklıkları

www.turkcuturancilar.com

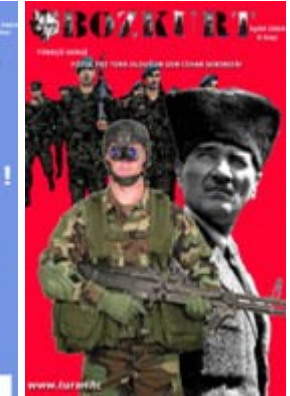
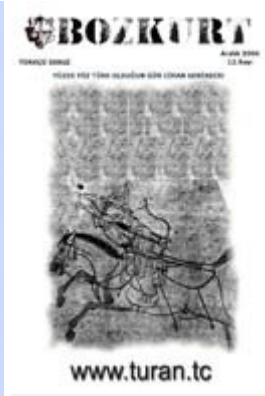
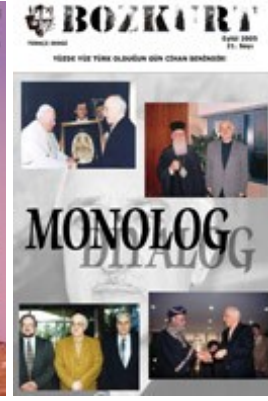
Türkçü Turancılar Fikir Otağı

Otağ Kurallarımız

- 1- Otağımızda hiç bir şekilde Türkçülük fikri yerilemez.** Otağımız serbest kürsü niteliğinde karşıt görüşlerin çarpıştığı bir alan değildir. Bununla beraber Türkçülük hedefinden sapmamak kaydı ile her türlü görüşe "şuurlu demokrasi" anlayışımız çerçevesinde izin verilir.
- 2- Bu otağa üye olan kişi Türkçüler arasında hiç bir sebeple ayrılık yaratmayacağına, Türklüğü ve şerefi üzerine and içmiş kabul edilir** ve hiç bir şekilde Türkçüleri bölmeye parçalamaya yönelik hareketlere izin verilmez.
- 3- Otağımızda Türklerin inançlarına göre ayrılmasına izin verilmez.** Otağımız Müslüman, Hristiyan, Şaman, Musevi gibi ayrımlara gitmeden bütün Türkleri kucaklamaktadır. Bir inanç sahibinin diğerini inancından dolayı küçümsemesi yada Türklük kadrosundan çıkartmaya çalışması otağ kurallarımıza aykırıdır. Bu otağda her Türk diğerinin inancına saygı göstermeye mecburdur.

- 4- Otağımızda hiç bir şekilde küfür içeren iletilere müsamaha gösterilemez. **Burada bulunacak kişiler Türkçü terbiyeye uygun şekilde hareket etmeye mecburdurlar.**
- 5- Otağımızda yazılan yazılar sadece yazıyı yazan kişinin görüşünü yansıtır. Yayınlanan yazıların otağ yöneticilerinin görüşünü kısmen yada tamamen yansıttığı yada yazıların tamamını okuduğu varsayılmaz. Otağ'da yazısı yayınlanan kişi yada kurumlar yazdıkları yazılardan sorumlu olduklarını kabul ve beyan ederler.
- 6-Her ne kadar 5. madde de belirtildiği gibi otağda yazılanlar sadece yazıyı yazan kişi yada kurumun sorumluluğunda olsa da otağda yayınlanan ve yürürlükteki yasalara aykırı olan bir içerik varsa resmi makamlardan gelecek uyarı üzerine yasaya aykırı içerik 36 saat içerisinde yayından kaldırılacaktır. İlgili uyarılar uyari@turkcuturancilar.com adresine gönderilmelidir.
- 7- Otağımıza yazıları ve yorumları ile katkıda bulunan her Türkçüden bazı şeylerin atalarımızın deyişiyle **"davul ve zurna "** ile yapılmayacağını, **herşeyin "forum" sayfalarında yazılmayacağını** idraki içinde olması beklenir. Aksi şekilde hareket edildiği otağ yöneticilerince farkedilirse yazı silinir, yazar uyarılır. Hata tekrar edilirse üyelik sonlandırılır.
- 8- Otağa yazı ve yorumları ile katkıda bulunan **Türkçülerden bir sohbet odasında değil herkese açık mekanda bir mektuplaşma ortamında olduklarının bilincinde olması dolayısı ile yazılarındaki üsluba dikkat etmeleri beklenir.** Aksi davranışlar gözlemlendiğinde otağ yöneticileri yazıları silerler. Üye bunu bir uyarı olarak algılamalıdır. Üye aynı üslup ile devam ederse üyeliğine son verilir.
- 9- Katılımcı takma ad kullanıyorsa bunun Türkçe olması zorunludur.
- 10- Tüm üyeler otağda yazı yazmak sureti ile otağ kurallarını beyan ve kabul etmiş olurlar.

BOZKURT'U TAKİP ET!

www.turan.tc